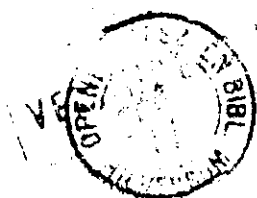

B L O E M T J E N S.

I, quaeſo, trifles, Lector, ſepone libellos,

Et cane quod quaevis noſſe puella velit.

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

1241 6875

Je

B L O E M T J E N S.

Ἦ ΛΥΡΗ ΓΑΡ

ΜΟΝΟΤΕ ἘΡΩΤΑΣ ἈΔΕΛ

ΤΕ ΑΜΣΤΕΡΔΑΜ, ΒΥ

ΠΙΕΤΕΡ ΙΟΗΑΝΝΕΣ ΟΥΛΕΝΒΡΟΕΚ.

ΜΔCCLXXXV.

D E S C H R I J V E R

A A N Z I J N W E R K J E N .

Zoo schimpzucht, onverftand, of haat,
Mijn kleene lettervruchten fmaadt,
Zeg dan den fchimper of verachter
In antwoord, op zijn fmaad of lachter:
Het geen dit boekjen goeds bevat,
Is voor die 't op zijn waarde fchat;
't Gebrekkige is voor goede vrienden,
By wie 't infchiklijkheid kan vinden:
Geen regel dus, geen enkel woord,
Voor u of lezers van uw foort!

*

Geen schoonheid is 't alleen, die mij het hart kan treffen:

Daar zijn er duizend schoon, voor wie dat hart zich sluit.

Maar, voor een kundig oor mijn zangen aan te heffen,

En de allerschoonste ziel te boeien aan mijn luit!

Dit lot, dit heil zij 't mijne! en mag ik dit bejagen,

Vaarwel dan de ijde lof van 't lichtverblind gemeen!

Uw stem, uw' keur, uw hart, uw' voorkeur weg te dragen,

Zie daar mijn' wensch, ODILDE, en heel mijn' wensch alleen!

ADELHILDE AAN EERRIJK.

Het is hier de zoete somberheid, de kwijnende zwakhed van de liefde niet, gelijk zij zich in de afzondering van het Paraclet, haar genoten vermaken bepeinzende, opdoet; of, gelijk ze zich op 't gemurmel eener vlietende beek aan de zachte strokingen van de hoop, of de mogelijk nog strelender vertwijfeling eener schroomval- lige aandoening overgeeft. In zoodanig eenen toestand is zij dui- zendmalen, en met ongelijken uitslag, geschilderd. Het is hier vuur en vlam, die, terwijl zij de kracht van den geest uitput, het lichaam verteert; die, met zorg bedwongen, met kunst tegen- gegaan, lichter laie opbruischt, in een hart, dat zij overmeesterd, maar niet verlaagd heeft. — Die haar nooit dusdanig heeft leeren kennen, beoordeele dit dichtstuk niet: hij zal er een woest- heid in vinden, die hem tegen de borst sloot; iets van eene ruw- heid, die hem mishaagt; hij zal er toevallen in afgeschetst vinden, waar van hij de waarheid niet in staat is na te gaan: — en hij zal voor de grootheid van ziel, die er onder doorstraalt, geen be-

wondering, voor de zuiverheid van hart, die er zichtbaar in is, geenen eerbied, en voor het verwilderd verstand, dat het kentee-kent, geen mededogen gevoelen. — Hij zal er mischien meerder kieschheid in vorderen: want dus noemt de wereld doorgaands het uiterlijke, waar onder zij 't wezendlijkste gebrek van kieschheid, het gebrek aan een fijn onderscheiden van zedelijkheid, overdekt. — En wat zeg ik, mischien? hij zal zeker zwak vinden, het geen mogelijk de hoogste sterkte is; klein, het geen de meeste grootheid heeft; en belachlijk, het geen tranen behoort af te persen. — Lezers van dien stempel, beoordeelt dit stuk niet! — ziet het zelfs niet in! zoekt er geen schilderij in, om u met de beschouwing van een onbekend voorwerp te verlustigen: het is niet dan een spiegel, waar voor men het voorwerp brengen moet, om er iets in te zien. — Maar voor wie dan, of voor hoe velen is dit stuk ter lezing geschikt? — voor weinigen? — Ach! dat er in 't geheel geene lezers voor te vinden waren!

ADELHILDE AAN EERRIJK.

(Andwoord.)

Vertrouw den groet der liefde aan geen ontrouw papier,
ô Eerriek! breng dien groet in kracht en waarheid hier.
Kom, vlieg: ik hijge en brand van 't blakendste verlangen,
Om ze, aan uw hart gekleefd, in 't open hart te ontfangen;
Om ze op uw lippen te verrasfen, heet van dorst,
En, met geheel uw ziel, te zuigen uit uw borst.
Ja, Eerriek, 'k dorst, ik brand: in vollen gloed gevlogen,
Verschroeit de min mij 't hart, en tintelt uit mijne oogen.
Mijn lichaam beeft van 't vuur dat door mijne aders bruischt,
En zelf de pen ontzinkt mijn saamgenepen vuist.
Mijn oordeel, mijn verstand, — Wat zegge ik? — heel mijn reden,
Is uitgeblaakt, — de kracht, geweken uit mijn leden.

Het klamme doodzweet rolt me als taplings keer op keer
 Op 't platgelegen dons bij gantsche stroomen neêr,
 Vervangen van een' gloed, die in den palm der handen
 Mij aangrijpt, opstijgt, en mijn' gorgel klemt in banden,
 Afgrijsfelijker, dan de doodstuip voor 't gevoel. —
 Ach, Eerrijk! dit 's de smart, waar aan ik lig ten doel.
 De smart —? Ach! neen, die smart is boven taal en woorden,
 Onmeetlijk als de zee; — maar neen, die heeft haar boorden!
 Oneindig, als het zwerk dat om ons hoofd zich wendt,
 En veertigmaal alreeds mijn ziekbed heeft herkend;
 Maar scherper, grievender, dan duizend gloênde schichten,
 En rustloos, als de zwaai der vlugge Hemellichten.

Dit, Eerrijk, dit 's uw werk —! Zie daar het vuur der min:
 Dit bliest gij me op het feest met uwe lippen in;
 Wanneer, verhit door dans, door wijn, en dischgesprekken,
 Ik me uw vervolgingen niet mocht, niet wist te onttrekken.
 Maar, daar ik Dorimene op de echtkoets had geleid,
 Ten prooi gelaten wierd aan uw bescheidenheid;
 Als ik, geleverd in uw armen, voor elks oogen,
 Met schaamte en onwil beide, uw kussen moest gedogen,

En,

En, wars van 't laf gestrook, het welke ik onderging,
 Met d'adem van uw' mond het gift der liefde ving. —
 Ik bloosde, en beefde, — en gij, gerust van uw verwinnen,
 Loegt mijn verwarring toe, en dwongt mij, die te minnen;
 Deedt me in dien zelfden arm, waar uit ik wilde vliên,
 Een duister denkbeeld van een wondre weelde zien.
 Thands scheent ge omzichtiger, min driftig dan te voren,
 En 'k wende me, uw gevele met stil vermaak te hooren;
 'k Drukte u, vertrouwlijk, en mij-zelve niet bewust,
 Aan 't hart dat in mij klopte, en voelde een' nieuwen lust.
 'k Ontfing uw kusjens blijde en zonder wederstreven,
 Ja, wenshende in mijn ziel, om ze u wederom te geven.
 Dus — liet gij me aan mij-zelve. — In dien ontroerden staat,
 Verwelkten mij op eens de rozen van 't gelaat.
 Mijn boezem leerde een' zucht, dien ik niet kende, vormen;
 En 'k weet niet welk eene angst schein op mijn hart te stormen.
 De wrevel nam mij in: hij week voor sombre smart:
 'k Verftomde — en ach! uw beeld was meester van mijn hart.
 Toen voelde ik dat ik minde, en wilde 't mij verbergen;
 Maar 'k voerde een borstwonde om, gevaarlijk om te tergen.

'k Zocht

8   ADELHILDE AAN EERRIJK.

'k Zocht hulp bij 't stil genot van 't Ouderlijk gezin:

Maar ach! hoe smaakloos is 't bij 't prikklen van de min!

'k Zocht in de woeling van luidruchtige vermaken

Vergeetnis van mij-zelv; — 'k bleef onophoudlijk blaken;

'k Riep al mijn trotsheid, al mijn eerezucht saam te baat:

Ze ontweken mij geheel, en 'k vond mij t' einde raad.

'k Zocht door de reden 't vuur, dat in mij glom, te dwingen:

Zij-zelv vertraagde niet, mijn' hartstocht bij te springen.

'k Gaf 't eindlijk op —! De slaap ontvlood aan mijn gezicht;

Ik nam geen voedzel meer; en 'k werd beangst voor 't licht:

Men mocht mijn lichaam haast bij 't dorre hout gelijken;

En 'k voelde met mijn kracht geheel mijn' moed bezwijken.

Mijn teedre Moeder weende, en zocht mijn boezemkwaal

Te stillen door de zorg van 't moederlijk onthaal.

Vergeefs —! Men diende mij een aantal kruiderijen

Van verre stranden toe, en heilzame artzenijen:

Helaas! — daar is geen kruid, waar voor de liefde zwicht!

Geen balfem voor de wond van haar geduchten schicht. —

De kunst vermoeit zich. — 'k Lig, van alle hoop verftoken,

Onkenbaar uitgestrekt, met de oogen half gebroken,

Ziel-

Zieltoegend, snikkende, naar d' allerjongsten zucht,
 En zelf de dierbre naam van Eerriek was me ontvlucht.

Mijn grijze Voedster komt: Rampzalige Adelhilde!

Dus sprak ze: en met een hand, die van ontroering trilde,
 Streek ze aan den slaap mijns hoofds drie druppels zuivren wijn,

En mompelde onderwijl: Dit moet u heilzaam zijn!

Voorts doet ze een Stryaxsblad op gloed van kolen kraken,

Ontfangt den rook daar van op fijngeschoren laken,

En wrijft mijn leden met die wijrookvolle wol.

Mijn polslag kwam te rug, werd meer en meerder vol;

Mijn borst verhief zich weêr; 'k sloeg de oogen op, en leefde,

Niet wetend waar ik was, noch wat er om mij zweefde.

Zij spreekt mij aan, omarmt me, en kust mijn' bleeken mond,

Grijpt met haar hand de mijne, en raadt mijn hartewond!

Gij mint, mijn dochter, zegt ze; ach! waar toe dit verheelen?

Wat schroomt ge, uw voedstervrouw uw smarten meê te deelen?

Of waant gij, dat uw oog 't geheim niet reeds verried?

Zoo kent ge u-zelve en d'aart van uwe kwelling niet.

Wat tracht ge u 't bleek gelaat voor mijn gezicht te dekken?

Leef raad met mij, mijn waarde, ik zal u hulp verstrekken.

B

'k Bleef

'k Bleef spraakloos: mijne vlam der duisterheid ontruk! Dit trof me, en 'k hield 't gelaat van schaamte in 't dons gebukt. Ik weet niet, of ik zuchtte, of wel alle antwoord weigerde; Maar 'k voelde, dat me een blos naar 't teder voorhoofd steigerde. Zij grimlacht, en, haar hand gesloten om mijn hand, Onnoosle! gaat zij voort, hoe deert me uw jammerland! Wat schroomt ge — ? ontluit me uw hart! geen veinzen of ontveinzen Vermomt voor mijn gezicht uw innigste gepeinzen! 'k Lees uit uw trekken zelf, voor wien ge uw' hartstocht voedt. Flux noemt ze in ééne aâm een' gantschen knapenstoet; U niet: — ik lach! — Uw naam vloeit ijlings van haar lippen: En straks laat zij mijn hand van uit haar vingren glijpen: 'k Gevoelde zelf den schok, die door mijn leden ging. Ik weet genoeg, herneemt ze, ik ken den jongeling. Hij is uw liefde waard, hij zal uw min niet honen: Grijp moed, en stel me in staat, u meerder hoop te toonen! Nog eens, grijp moed! — Welhaast .... Ach! teedre Voedstervrouw, Dus roep ik, daar ik haar mijn gantsche ziel ontvouw, Wat Godheid zond u hier om mij 't verloren leven Door de inspraak van de hoop op eenmaal weér te geven?

Wat

Wat wonderkunst leerde u, mijn ziel dus door te zien,
 En de achterhouding uit mijn' boezem te doen vliên?
 Ja, 'k min, en Eerrijk, hij (wie anders kost mij treffen,
 Dan wien verdienste en geest zoo eindloos hoog verheffen?)
 Hij is het voorwerp van de vlam, die mij doorgloeit.
 Ach! red me — om dezen froom, die uit mijne oogen vloeit,
 (Toen schreide ik weêr, en vond verlichting onder 't schreien)
 Om deze uw handen, die mij de echtkoets moeten spreien!
 Of 't doodkleed op mijn graf, zoo deze hoop me ontgaat!
 Red, red mij, 'k smeke 't u, uit dees verlaten' staat! —
 Zij sterkt me, en stelt mij uit tot nieuwgewonnen krachten.
 Dit uitzicht schaft mij die, — maar 't doet mijn ziel verfmachten.
 Mijn kracht wint aan; — dan ach! onrustiger dan ooit,
 Heeft ieder dag voor dag zijn' omgang niet voltooid,
 Of de uitgestelde hoop, die op mijn hart blijft wegen,
 Zet me in een vlaag van woede en springt mij telkens tegen.
 Dan vliëgen mij op eens de vlammen door 't gezicht:
 Dan dunkt mijn leger mij van doornen toegericht:
 Dan voele ik onder mij een houtmijt aangestoken,
 Hoor 't kraken van den brand, en zie de takken roken:

ADELHILDE AAN EERRIJK.

Dan grijpe ik stijl en post met klemmende armen aan,
En brul de doodsangst uit, die mij de borst doet slaan.
'k Roep hulp en ademtocht; vlieg, met verstijfde blikken,
Verwoed door 't ledikant, waar in ik schijn te stikken,
En zink, van 't woelen mat, in zwijmende onmacht neêr.
Een zachte slaap bevangt me, en stooft mijn krachten weêr.
Dan speelt me een zoete droom somwijlen door de zinnen,
En vormt me een denkbeeld van de zaligheid van 't minnen:
Maakt me uw gelaat, uw oog, waar zoo veel geest uit straalt,
Waar zoo veel grootheid, zoo veel waardigheid in praalt,
Dat tevens liefde, ontzag, vertrouwen, in kan geven,
En 't schaamtloos misdrijf voor zijn' opslag dwingt te beven.
Dat oog, voor 't vrouwlijk hart zoo eindloos vol gevaar,
Indien uw ziel min kiesch en min verheven waar!
Dan zwelge ik op een nieuw die zelfde toovervonken
Met gretige oogen in, en spil verliefde lonken:
Mijn lippen naken de uwe: — een lach verfiert mijn' mond,
En vleit mijn wachtsters met een' kalmen uchtendstond.
'k Streck d'arm wellustig uit: gij vat mijn beide handen,
En drukt er kusfen op, die in mijn binnenst branden.

Dan

Dan waan ik (welk tooneel!) mijn' Eerrijk aan mijn kniën
 Van liefde 'ontzind, als ik, als ik, in vlam te zien:
 Dan vlecht ik me om zijn' hals, en klem mij aan zijn lippen;
 Dan voele ik mij de ziel aan 't machtloos hart ontglippen.
 Ik gil — ! mijn Zuster hoort me, en uit bezorgden schroom
 Stoort haar gehate dienst me in 't tederst van mijn' droom:
 'k Ontwaak, en alles vliedt: — mijn min-alleen houdt wezen;
 En ach! — een flaanwe hoop; — maar vol van duizend vrezén,
 Dus, dus vindt me elke zon, die aan den Hemel daagt!
 Dan schijnt voor luttel tijds mijn kwaal van 't hart gevaagd;
 Dan ligge ik bij mij-zelve als op uw komst te beiden;
 Tot de avond met den dag die zoete hoop doet scheiden,
 En nieuwe foltring brengt aan 't afgepijnd gemoed!
 ò Eerrijk! kendet ge eens de kracht van zulk een' gloed!
 Maar neen, gij kent ze, — en ach! Gij kent het mededogen:
 De liefde maakt geen maagd verachtlijk in uwe oogen!
 'k Vind heden, — hoe? door wien? van alles onbewust, —
 Uw lettren op mijn bed, reeds duizendwerf gekust,
 Reeds duizendwerf besproeid met tranen van genoegén,
 En aan mijn brandend hart getuige van zijn zwoegen! —

Ach, Eerrijk! is mijn pijn, mijn wee tot u gebracht?
 Gij weet het, dat ik lijde, en waar ik door verfmacht!
 Gij wilt mijn redder zijn! Gij, gij hergeeft mij 't leven!
 Gij naamt mij 't; maar om 't mij met woeker weêr te geven!
 Ach, kom, en stel mijn hoop, mijn vuur niet langer uit;
 Vlieg in mijne armen; wees de redder van uw bruid!
 Ducht door de ontroerenis mijn zinnen niet te krenken:
 En krankte, en pijn, en zorg, verzwinden voor uw wenken.
 Uw aanblik is de blik van een' weldadig' God,
 Aan dien, aan dien-alleen, hangt Adelhildes lot!
 Ze aanbidt — in u — een ziel, — die, boven 't al verheven,
 Gemaakt is, om de wet aan al wat leeft te geven:
 Een' geest, — die op geene aard vermaagfchapt is aan 't slijk:
 En boven al, — een hart, — het naafte aan God gelijk! —
 Wat zegge ik, Eerrijk, ach —! ik voel mijn reden dwalen:
 Ach, kom, het staat aan u, die razernij bepalen.
 Vaarwel —! Ik kan niet meer, en drukke op dit papier
 In dezen kus, een vonk van 't mij verteerend vier!

A M A R I L L I S:

HERDERSZANG.

Ik Ijl naar Amaril: mijn geitjens gaan ter weide
In 't hangen van 't gebergte, in Lycidas geleide.
Ó Drijf het vee ter weide, en drink het aan den vliet,
Mijn waardste Lycidas, maar dat gij voor u ziet!
De witte springbok (bij heeft hoornen) mocht u deeren:
Draag toch voor alles zorg, den geilaart af te weeren.

Aanminnige Amaril! wat duikt ge in gindsche grot
Des morgens niet meer neêr, om me achter 't eschenfchor
Met nagebootste stem van verre na te blaten,
Of op te wachten met een' hagel van granaten?
Wat haat ge mij? Wat vindt ge uw' eersten gunstgenoot
Thands haatlijk, schoone? ai zeg! — die haat doet mij den dood.

Deze appels ('t zijn er tien, en 'k breng u de andre morgen,) Vereer ik u, de vrucht van zeven maanden zorgen.

Gij

Gij vroegt me er om, en 'k schenk ze uit volheid van mijn hart:

Doch geef ook aandacht aan mijn pijnigende smart!

ô Hemel, dat ik eens een gonzend bijtje ware,

En dwars door 't dichte veil en de opgeschoten vare,

Waar ge achter wegschuilt, in uw rustplaats dringen mocht!

'k Weet nu, wat Liefde zij! Een wreedaart, een gedrocht,

Dat met de leeuwenwelp aan de uiers heeft gelegen,

En van 't ongestvrij woud zijn' stuggen aart gekregen.

Hij blaakt me, en zit me diep in 't innigst van 't geboent'.

ô Schoone, in 't aanzien schoon, maar louter rotsgefteent'

Aanbidlijke Amaril! ô kom me in de armen vallen,

Dat ik u kusjens geev bij honderdduizendtallen!

Een bloote, een ijdele kus heeft toch een zoetheid in.

Dit kransjen breidde ik u, ô stookster van mijn min,

Van eilooft, met melisse en riekend thijm doorvlochten:

En ach! daar ligt het nu aan fiarden in de krochten! —

Ai mij! wat lijde ik! en gij hoort niet naar mijn leed!

Kom, neme ik in den vloed mijn toevlucht! weg dit kleed!

In 't grondelooze diep, wzar Olpis de thonijnen

Door 't vischfers net verschalkt, zij de eindpaal van mijn pijnen!

En

En sterve ik, 't zal voor 't minst u lief zijn, wreede maagd!
Voor lang reeds bleek mij 't wel, wat hart ge voor mij draagt,
Wanneer, als ik aan 't lot beproefde of gij mij minde,
't Papaverblad niet knapte als bij een welgezinde,
Maar in mijn hand van zelfs tot flappe vezels wierd:
En grijze Anaxo ook heeft zeker 't niet verzierd,
(Dat wijf, dat uit haar zeef geheimen weet te tijken,
Als zij de korens door de gaten heen ziet zijgen!)

Hoe ik verteere, en gij den spot drijft met mijn vlam. —
En nog beware ik u dit hagelblanke lam,
Daar Mermnons bruine telg en Mermnon-zelf me om baden,
En ach! licht krijgt zij 't nog: gij zult het toch verfinaden.

Hoe knipt mij 't rechter oog! Zoude ik mijn schoone zien?

Wat voorbood van geluk! Aan dezen den misfchien:
Kom, vlije ik mij daar neêr om op haar komst te wachten!
Zij heeft toch ook gevoel voor mij, en voor mijn klachten:
Ze is in haar binnênst toch niet gants van diamant.
Hippomanes, wanneer hij blaakte om Atalant',
Volbracht den wedloop wel, en de onverbidbre joffer,
Zoo zij hem zag, ontvlamde, en viel de min ten offer.

De aanvall'ge moeder van de wijze Alfesibeë,
 Hing Bias om den hals, en — schoone Cythereë! —
 Wist niet Adonis haar in zulk een drift te ontsteken,
 Dat zij zijn klamme lijk niet uit haar' arm liet breken?
 Benijdenswaardig in zijn' onverbreekbren slaap!
 Endymion! en gij, volzaalge koningsknaap,
 Die lusten sijnakt, voor geen verstand van ongewijden
 Befefbaar, Jazion! hoe moet ik u benijden? —

Ai mij! wat klopt mij 't hoofd! Maar ach, bekreunt ge u des,
 O Amarillis? Neen, ontrefbre minnares!

Hier, hier stel ik een perk aan mijn beklaaglijk zingen:
 'k Ga heen, en scheur mij weg uit alle stervelingen:
 Ik werp mij voor de tand der wolven neêr in 't bloed:
 Ga, smaak dien wellust dan, geen honig is zoo zoet!

1783.

MIN-

M I N N E K O Z I N G:

VELDKOUT.

DAFNIS, en EEN MEISJEN.

Een andre herdersknaap heeft Helena gefchaakt,
Maar nooit de kusjens van mijn Helena gefmaakt!

'T MEISJEN.

Wat pocht ge, stoute boef? wat zegt een nietig kusjen?

DAFNIS.

In 't nietig kusjen steekt een hartdoordringend lustjen.

'T MEISJEN.

Ik wisch mijn' mond slechts af, en — ft! daar gaat uw zoen!

DAFNIS.

Ja, wisch uw lipjens af, ik zal het voort herdoen.

'T MEISJEN.

Zoen kocien; maar geen maagd, te jong om nog te paren.

C 2

DAF-

D A F N I S.

Zoo preuts niet! och, die jeugd zal als een droom vervaren.
 Hoe dort het roosjen niet! hoe droogt de muskadel!
 Ga meê, dat ik u daar een sprookjen van vertell'.

'T M E I S J E N.

Vooral niet: 'k liet mij eens door uw gesleem bekoren.

D A F N I S.

Kom dan in 't olmenbosch mijn herdersfluitj' eens hooren.

'T M E I S J E N.

Vermaak u-zelv' daar meê! mij lust geen nabeklag.

D A F N I S.

Sus, meisjes! denkt ge wel wat Venus wraak vermag?

'T M E I S J E N.

Wat Venus! zoo Diaan mij slechts haar gunst doe blijken!

D A F N I S.

Zwijg stil: ze zou u 't net licht over de ooren strijken.

'T M E I S J E N.

Ja, laat zij wat ze wil, mits Febe mij bewaar!

Maar geen gezabber meer, en weg die handen daar!

D A F -

D A F N I S.

Och! Schuw de liefde niet! Geen maagd wist ze ooit te ontspringen!

'T M E I S J E N.

Ja, 'k schuw dat juk, bij Pan! zie 't andren op te dringen.

D A F N I S.

Ik vrees, een flechter knaap gaat nog eens met u heen.

'T M E I S J E N.

Veel denken er om mij, maar ik nog om geen' een.

D A F N I S.

En ik, uit al dien hoop, ik bied u hand en harte.

'T M E I S J E N.

Wat zal ik doen, mijn vriend? de trouw is vol van smarte.

D A F N I S.

Neen, de echt heeft smart noch rouw, maar enkel honigzoet.

'T M E I S J E N.

Ja, net of voor den man de vrouw niet fiddren moet.

D A F N I S.

Veel eerder heerschen zij: waar zou een vrouw voor vrezen!

'T M E I S J E N.

Ik ducht voor 't barenswee: 't moet overijslijk wezen!

D A F N I S.

Diane, uw Schutzgodin, zal daar u niet ontfaan.

'T M E I S J E N.

Maar 't kraambed baart mij schrik: daar mocht mijn kleur vergaan.

D A F N I S.

Dan ziet gij ze op 't gelaat van lieve kinders zweven.

'T M E I S J E N.

En, 'k ware eens dwaas genoeg, wat zoudt ge aan bruidſchat geven?

D A F N I S.

Mijn gantſche runderkudde, en weide, en al mijn woud.

'T M E I S J E N.

En zweert ge, dat ge mij dan nooit verlaten zoudt?

D A F N I S.

Zoo waarlijk help' mij Pan! woudt gij slechts met mij leven.

'T M E I S J E N.

Zult gij me uw echtkoets dan, uw huis, en ſtalling geven?

D A F N I S.

Ja! met die ſchoone drift, die ik daar weide in 't dal.

'T M E I S J E N.

Maar 'k weet niet, wat ik aan mijn' vader zeggen zal.

DAF-

D A F N I S.

Als hij mijn' naam maar hoort, hij zal uw' echt niet wraken.

'T M E I S J E N.

Hoe heet ge dan? een naam kan dikwijls heel veel maken.

D A F N I S.

'k Heet Dafnis, Mykons zoon; mijn moeder, Meriam.

'T M E I S J E N.

Een braaf geslacht, dat 's wis! maar 'k heb geen' minder stam.

D A F N I S.

Ook niet van hooger stand: Menalkas is uw vader.

'T M E I S J E N.

Waar staat uw woning, zeg? beschrijf me uw doen wat nader.

D A F N I S.

Kom, zie met een', hoe schoon mijn hofcypressen staan.

'T M E I S J E N.

'k Ga Dafnis goed bezien, mijn geitjens; weidt vast aan,

D A F N I S.

Ik laat mijn boschj' eens zien, mijn osjens; graast ter degen.

'T M E I S-

'T M E I S J E N.

Weg, floutaart, van mijn borst! Hier geen geweld te plegen!

D A F N I S.

Hoe malsch is 't zwellend ooft, dat deze riem ompant!

'T M E I S J E N.

Om Gods wil! 'k ril van schrik! neem weg, neem weg die hand.

D A F N I S.

Mijn schoone, wees gerust, 'k zal u geen leed verwekken.

'T M E I S J E N.

Och, gooi me niet in 't nat, gij zult mijn kleëren vlekken!

D A F N I S.

Neen; zie, dit zachte vel gooi ik er onder heen.

'T M E I S J E N.

Och! wring mijn' riem zoo niet; ge maakt hem los: och neen!

D A F N I S.

Dees eerstling, Cythereë, had ik aan u beschooren!

'T M E I S J E N.

St! och, straks komt hier volk: 'k verbeeld mij iets te hooren.

D A F-

D A F N I S.

't Is 't boomloof, dat in 't rond uw huwlijk vast vertelt.

'T M E I S J E N.

Gij hebt mijn kleed gefcheurd: wat ben ik toegesteld!

D A F N I S.

'k Beloof u voor 't gefcheurde een beter kleed te geven.

'T M E I S J E N.

Ja, alles! haast misfchien geen brood om van te leven.

D A F N I S.

Neen, 'k wenschte u heel mijn ziel te storten in den schoot.

'T M E I S J E N.

Diane, ach! straf mij niet, dat ik uw' dienst verftoot!

D A F N I S.

'k Zal Venus thands een' varr', de liefde een vaerz' vereeren.

'T M E I S J E N.

Maagd trad ik in dit bosch, om vrouw weêrom te keeren.

D A F N I S.

Ja, voor een meisj' een vrouw, en, zoo me op 't harte ligt,

Haast, blijde moeder van een minlijk troetelwicht.

D

Dus

Dus fluisterden dees twee, beide in den bloei der dagen,
En rezen van de koets, der sluikſche min gespreid.
Zij drijft haar geitjens voort, met de oogen neêrgeſlagen,
Maar 't hupplend hart vervuld van ſtille vrolijkheid:
Hij keert naar 't rundervee in ſomber zelfbehagen,
Daar telkens nog zijn geest in mingenuchten weidt.

1783.

AU-

A U W A A R T.

In mijn vroege kindsche dagen,
Als ik bij mijn schaapjens zat,
En, met kinderlijk behagen,
Mij bij 't grootste zuiglam mat;
Vrolijk, wen ik roem mocht dragen,
Dat ik 't overtroffen had:

Toen, een klein, onnoozel knaapjen,
Liep ik schoone Gloortjen na,
Net als mij mijn trouwste schaapjen,
Daar ik meê ter speelreis ga;
Sloeg ik bij haar middagslaapjen,
Al haar ademtochtjens gaâ;

Hing ik, waakte ze, aan haar wenkjens;
Volgde, waar ze ging of stond,
De beweging van haar oogen,
Van haar handen, van haar' mond;
Drukte, met een' heilgen eerbied,
In haar voetstap op den grond.

Toen reeds was zij in mijne oogen
Geene sterfelijke maagd;
En nog is zij me een godinne,
Die mijn boezem hulde draagt,
En de schoonste der godinnen,
Die gij ooit op de aarde zaagt.

Eenmaal zeide ik haar: ik minne;
Gloorroos, 'k voel dat ik u min.
't Harte sprak dus in mijn' boezem,
En het hield zijn stem niet in.
't Uitte ze in verftolen zuchtjens,
Maar mijn taal had slot noch zin.

Gloor-

Gloorroos echter! zij verstond het,

Wat mijn staamlen haar verried;

Schonk me een nooitvergeetbaar kusjen,

Dat mij nooit weér rusten liet:

Kleine, sprak ze met ontroering,

Och, gij kent de min nog niet.

Sedert zwol haar schoone boezem

Van het rijpend maagdebloed:

Sedert leerde zij gevoelen,

Maar voor ander herdergoed:

Sedert vatte menig herder

Uit mijn Gloorroos oogen gloed.

Sedert kwam ik in de jaren,

Dat de liefde zich aan 't hart

In een nieuwe spraak verstaan doet,

En 't gevoel zich eerst ontwart.

Sints gaf me ieder nieuwe lente

Meer begeerten, nieuwe smart.

A U W A A R T.

Nu, nog thands, vereer ik Gloorroos,
 Onveranderd, als ik ben;
 Maar zij toont zich stuursch en stuurfcher,
 Hoe ik om haar gunsten renn',
 En verlangt niet om te weten,
 Of ik nu de min al ken.

Zij vergeet, de trotsche schoone,
 Al de zoetheid van voorheen;
 Al die saamgesleten uurtjens,
 Zoo vernoegd voorbijgeleên;
 En haar kleine herdersknaapjen,
 En haar' teëren kus met een.

Ga, vergeet het, lieve Gloorroos!
 Maar, schoon 't alles u ontfchoot,
 Maar mijn hart vergeet die lippen,
 Die gij me eenmaal lachend boodt;
 Maar mijn hart vergeet uw kusjen
 Nu, noch immer, tot den dood.

AAN

A A N D E

AANLOKKELIJKE JULIA.

Wees schoon, ó Julia! vereenig met elkander

Het schitterendst vernuft, de teérste aantreklijkheên:

Uw alvervoerend oog vervoert geen' Nederlander,

Dat hij zijn noodlot aan uw noodlot ooit vereen'.

Gewis, hij kent den gloed der heete minneschichten,

Hij staat al de ijslijkheên der felste drift ten doel';

Hij kan voor 't dwingend vuur van uwe lonken zwichten,

Verkwijnen van begeerte, en smelten van gevoel:

Hij kan de droeve prooi van uwe aanloklijkheden,

Hij kan rampzalig zijn; maar blijft zijn grootheid waard,

En zal, hoe fel gegriefd, in geene kluisters treden,

Die door het drukkend wicht der oneer zijn bezwaard.

Laat andren voor zich-zelv', en voor hun driften leven;

Wij zijn aan 't vaderland aanspraaklijk voor ons bloed,

En zullen 't voorgeslacht geen wraakbaar nakroost geven,

Om welks verbastering hun lijkasch blozen moet.

Geen

32 AAN DE AANLOKKELIJKE JULIA.

Geen laaggevoelend hart zij ooit in onze telgen

Hunn' vader tot verwijt van lafgevoede vlam!

Geen nazaat hebb' zich ooit der wulpsche drift te belgen,

Die d'ouden luister durfde ontrooven aan zijn' stam!

Wees schoon, ô Julia! vereenig met elkander

Het schitterendst vernuft, de teérste aantreklijkheên;

Uw alvervoerend oog vervoert geen' Nederlander:

Uw waarde is, bij den prijs van 't geen gij kost, te klein.

L E V E N.

o **D**at wij minnen! dat wij leven,
Mijn schoone! laten wij geen' acht
Op 't netelig geraaskal geven,
Van wreevle suffaarts voortgebracht.
De zon mag dalen, en herrijzen;
Maar, gaat ons korte licht eens uit,
Wij moeten voor een' nachtslaap ijzen,
Die ons het oog voor eeuwig sluit.
Kom dan, vernieuwen we onze lustjens,
Mijn dierbre schoone, minnen wij!
Kom, geef mij honderdduizend kusjens,
En geef me er honderdduizend bij;
En geef me er dan nog duizend anderen,
En dan nog andre duizendén:
Dan warren wij ze door elkanderen,
Zoo dat m' er tal noch maat in kenn'.

E

Een

Een ander mocht ze in 't heimlijk tellen,
En licht verftrekte 't hem tot pijn:
Maar wie zal zich om kusjens kwellen,
Die ziet, dat ze onuitputbaar zijn?

K U S.

K U S J E N S.

Duizendvoudig zijn de kusjens,
Die de teëre minnelustjens
In 't gevoelig hart ontgloên,
En den brand der liefde voên.
Maar, indien gij wilt beminnen,
Schoone strookster van mijn zinnen,
Hoor, wat kusjens ik verlang,
Als ik aan uw' boezem hang!

Schenk me, ó voedster van mijn lustjens,
Druk me zulke vochte kusjens,

E s

Daz

Dat uw tong de mijne streelt,
En er krullend mede speelt;
Even als de geile musfen
In de May elkander kusen,
Of het lieve tortelgoed
In het trekkebekken doet!
Laat uw hart door heete zuchtjens
Tuigen van uw zielsgenuchtjens,
Dat uw malsche boezem zwoegt,
Als ge uw lipjens met mij voegt,
En mijn halfverdrongen oogen
Zich in de uwen blind zien mogen.
Hoor nu, hoe gij in den gloed
't Kusfend mondtjen zetten moet,
Om het zoetste zoet te koopen.
Niet te dicht, en ook niet open.
Laat één plaatsjen (zoo is 't wel!)
Voor ons beider tongenspel:
Dat mijn zachte tandenbeetjens
Door die balsemige reetjens

Boo-

Booren mogen zonder pijn:
En uw tongetjen het mijn
Zacht ontmoeten, lieflijk klemmen,
Bevend in uw mondtjen zwemmen,
Tot het, spartlend van vermaak,
Aan mijn tong gefchakeld raak.
Dan zal ik het zuigen, strelen,
Zoeken 't aan uw' mond te ontfelen:
'k Zal het bijten, en mijn dorst
Met den adem uit uw borst,
Met het bloed, er uit te leken,
Koelen, lesfchen, meer ontfteken;
Zetten borst en ingewand
Door die terging in den brand;
Dat het overfelppte harte
Van genoechelijke finarte
In ons beider binnenst zwelt,
En van fijn gevoel verfmelt;
't Geen het op de vochte tippen
Onzer natbedaauwde lippen,

Met een bevend zacht geluid,
Door een teder lippen uit:
Dat en ziel en adem tevens,
Met het overfchot des levens,
Dat in onzen boezem flaet,
In elkander overgaat;
En wij, in aamechtig hijgen,
Sprak-, gevoelloos, nederzijgen.

K U S-

K U S J E N S.

Weg met tortels, ringelduiven,
Met hun kirren, met hun wuiven,
En hun minnekozerij,
Pronk van arme poëzy!
Neen, Melief, dat trekkebekken
Moet u niet tot voorbeeld strekken,
Als ik aan uw lieve borst
Smacht en hijge van de dorst,
Om mijn' boezembrand te blusfchen
Door den daauw der malsche kussen,
Die de schoone Cytheree
Van haar nektar vloeien deê;
Van dat eêlst der nektartoogen,
Dat de vonken drijft in de oogen;
Hoofd- en geestbedwelmend zoet,
Dat de vlammen spreidt door 't bloed,
En den boezem van genoegten,
Zuchten, beven doet, en zwoegen.

Neen,

K U S J E N S.

Neen, mijn schoone, zulk een' kus
Kent geen tortel, kent geen mus.

Kom, mijn waarde, vlij u neder!
Neem die koude kusjens weder;
Geef uw lipjens; leer van mij,
Wat een kus van liefde zij?

Hier, mijn teêrgeliefde schoone,
Hier geofferd aan Dione!
Haar dien echten kus gewijd,
Dien ge mij verschuldigd zijt!
Hier, in uwen arm gelegen,
Kusjens, dicht als zomerregen,
Van uw' lieven mond geplukt,
Op uw' lieven mond gedrukt,
Op uw' lieven mond gemengeld,
Aan elkanders hart gestrengeld!—
Lieve schoone, mij dien mond,
Mij die lipjens slechts vergond!

Ja,

Ja, mijn lieve, zoudt ge bloezen
Om mijn schuldloos minnekozen?
Sprei dat blosjen vrij ten toon;
't Maakt dien mond nog eens zoo schoon;
't Maakt, om uwe lippen spelend,
D'eelsten kus nog eens zoo freelend!
Sla die oogjens t'elken keer,
Op mijn kusfen, voor u neêr:
't Zedig schamen geeft dien oogen
Nog gevoeliger vermogen;
Zet de schoonheid heur waardij,
En den wellust, wellust bij:
't Doer, als oog en lippen zwijgen,
Maagdenboezems voller stijgen.
Nu, Melieve, mij dien mond,
Mij uw lieve tong vergond!

Neen, geen tortels trekkebekken
Moet u tot een voorbeeld strekken;

F

Geef

K U S J E N S.

Geef me uw lipjens, lieve, geef:
Schenk me, druk me, klem, en kleef,
Zulke vochte, zoete, lustjens-,
Geur-, en balsemvolle kusjens,
Voelbaar tot in 's harten grond,
Op den saamgefloten' mond;
Dat ik ze in mijn ingewanden,
In mijn diepst gebeente, branden,
Met een wonderbaar gewoel
Door mijn aders kruipen, voel!
Vlammen! schokken! gloeien! knagen!
En door al mijn leden jagen!
Maak de maat van wellust vol;
Zet uw tandtjens zacht en bol
In het teêrste van mijn lippen.
Nijp ze, knijp ze, laat ze glippen;
Vat, verlies ze, vat ze weêr;
Knaag en kneed ze keer aan keer:
Grijp mijn tong dan vast in 't dartelen,
Trek en slinger ze onder 't spartelen,

Druk,

Druk, en ruk, en klem, en bijt,
Zuig ze, wring ze, terg ze om strijd,
Met verliefde tandenbeetjens,
Tusfchen malfche lippenreetjens,
In de plooiën, daar uw tong,
Krullend, spelend, zich in dwong;
En, daar ze op uw lippen wemelt,
Tok en ketel mij 't verhemelt',
Door herhaalden zucht op zucht,
Die, uit uwe borst gevluht,
Uit mijn kloppend hart gezogen,
Wederzijds te rug gevlogen,
Beurtlings heen en weër geaatst,
Telkens nieuwe vonken blaast,
En, in d'ademtocht verweekeld,
Met een nieuwe hette prikkelt,
Met een nieuwe wrijving brandt,
En tot nieuwe gloeiing spant.
Laat ik dan uw oog zien vonken,
In den wellust zien verdronken,

Weg zien drijven in den gloed
 Van het overgistend bloed,
 Dat ik op uw lieve kaken,
 In uw malsche borst, voel blaken,
 Prikken voel in 't zwellend hart;
 't Geen ik van die zoete smart,
 Onder murmlend, zuizend stenen.
 Door uw' heeten boezem henen,
 Tegen mijnen boezem aan,
 Met een dubbele drift voel slaan;
 Daar ik, in uw' arm gewrongen,
 Tegen 't kloppend hart gedrongen,
 Aan den hals, dien ik omvang,
 Lijf om lijf geschakeld hang.

Neen, geen tortels trekkebekken,
 Moet u tot een voorbeeld strekken.
 Geef me uw lipjens, lieve, geef;
 Schenk me, druk me, klem, en kleef,
 Zulke vochte, malsche, lustjens-,

Geur,

Geur-, en balsemvolle kusjens,
Dat gij me, in dat lief gesteent,
Onder 't dommlend zuchtjenskneén,
Onder 't lippen samenschroeven,
D'adem van uw hart laat proeven;
En de waasem van uw bloed
Mij 't verhemelte doorgloedt;
Onze zielen samenvlieten,
Daar zij ons de borst ontschieten,
En, op onzer lippen boord,
In den zelfden kus gesmoord,
Zich in 't bruischend, fuisend, biezen,
In één machtloos niet verliezen.
Neen, mijn schoone, zulk een' kus
Kent geen tortel, kent geen mus.

K U S J E N S.

Als een klein aanvallig wicht,
Met een lachjen op 't gezicht,
Aan en op mijn kniën spelend,
't Lieve mondtjen tot mij strekt,
En mijn' mond met kusjens dekt;
'k Vind die lieve kusjens strelend.

Als een langgemiste vriend
Mij na 't afzijn wedervindt,
En, mij aan zijn' boezem drukkend,
Met een' welkomstkus ontmoet,
Die de plaats neemt van een' groet;
'k Noem dien blijden kus verrukkend.

Als

Als ik van mijn' vader wijk,
En hij mij, zijn hart' ten blijk',
Van een stroef misnoegen veilig,
Met een' kus in de armen knelt,
Van een' wijzen les verzeld;
'k Hoft dien achtbren kus voor heilig.

Geeft mijn zuster, die ik hem
Op gefloten lippen klem,
Mij mijn' kus in kusjens weder,
Daar de gulheid van heur' aart
Zich blijmoedig in verklaart;
'k Acht die eerbare kusjens teder.

't Kinderkusjen laat mij koel;
Vriendschaps kusfen heeft gevoel;
's Vaders kus is eerbiedwekkend;
't Zusterkusjen toont zich koel,
Maar het heeft een zacht gevoel,
Naar ontzag en vriendschap trekkend.

De

K U S J E N S.

De eerste kus heeft onschuld in;
 De andere houdt vriendenmin;
 Gene, vaderlijken zegen;
 Deze, tederheid van 't bloed:
 Maar het zieldoordringend zoet
 Is in éénen kus gelegen.

Lieve Odilde, kent gij dat?
 Weet gij, wat de kus bevat,
 Die met recht een kus mag heeten?
 Lieve schoone! dat gij 't wist!
 Dan, waar woorden toe verkwist!
 Reik me uw' mond, gij zult het weten.

A A N

EENE MIJNER LEZERESSEN.

Ach! wat kust ge deze verzen!

Lieve schoone, kus ze niet!

Spil dat traantjen van genoegens,

Dat u langs de kaken vliet —

Spil die levendige vonkjens,

Die uw ziel door de oogen schiet —

Spil den waas dier malsche lippen,

Aan geen onerkendlijk lied!

Maar indien uw teder harte

Traantjens van gevoel vergiet,

En der kunst, die zielen kluijftert,

Harten kneedt, en boezems ziedt,

In die traantjens, kusjens, lonkjens,

Onderworpen offers biedt;

G

Mij

Mij behooren zij, die traantjens

Van 't wellustigfte verdriet;

Mij die lonkjens; mij die kusjens;

Mij, den Dichter; niet het Lied! —

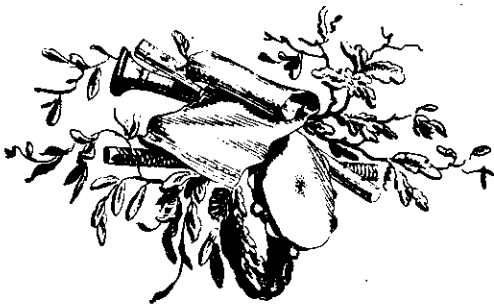
Ach! wat kust ge deze verzen,

Lieve schoone, kus ze niet:

Of zijn verzen zoo veel waardig,

Wees dan, schoone, wees rechtvaardig,

Ik ben louter minnelied!

D E M O E R B E I:

VERTELLING.

Eet geen moerbeï, lieve ſchoonen

Die een menschlijk harte voedt!

Eet ze nimmer, teedre harten:

Want ze zijn nog zwart van bloed.

Gij ontzet u, ſchoone Chloë! —

Hoor: ik zal u doen verſtaan,

Wat die vruchten zoo miskleurde,

Die daar op uw' kapdiſch ſtaan?

Maar hoe komt ge er aan, melieve?

'k Wed, van Damon? 'k Raad het voort!

Gooi ze weg! zijn dat geſchenken,

Daar men meijens meê bekoort?

En waarom niet, vraagt ge? Luister.

'k Zal u zeggen, waarom niet?

En ik stel het aan uw oordeel,

Welk een schoone gift hij bied'?

Neen, ik ben niet nijdig, meisjes,

Laat hij mooi zijn met zijn fruit!

Zoo hij smaak had, 'k mocht het wezen;

Maar nu lach ik hem wat uit.

'k Zal u kortlijk laten hooren

Uit de Mingefchiedenis,

Hoe dat ooft, dat certijds wit was,

Nu zoo zwaar gebloedkleurd is.

Maar, melieve, sluit uw kamer,

Mij, ik bid het, ten geval':

'k Wil niet, dat een suffende Oudoom

Mijn verhaal belachen zal.

'k Meld

'k Meld het u: gij kunt gevoelen,
Wat er in dat sprookjen steekt;
En uw teedre ziel verstaat me,
Schoon mijn oog alleenig spreekt.

Hoor dan! Maar die lieve handen,
Geef die hier. Wat zijn ze schoon!
'k Moest er dezen kus op drukken.
Nu! misgunt ge mij dat loon?

Zet u hier dan zachtjens neder!
Zoo! en laat die lieve zij'
Tegen dezen boezem rusten.
Wend uw oogjens nu naar mij.

Wij zijn vrij; de deur, gesloten;
Niemand kan ons hier bespiën,
En wat ware 't, zoo eens iemand
U in mijnen arm mocht zien?

Zucht niet, lieve: ik kan dien boezem

Niet aanschouwen als ge zucht.

'k Kan dan net zoo min vertellen,

Als wanneer uw Oudoom kucht.

Neen, hou ook die oogen voor u:

'k Zou dat kijken niet weërstaan.

Als 't verhaal wat raakt aan 't kwijnen,

Zie me dan te met eens aan.

Neen, wie kan, zoo, iets verhalen?

Foei, ge stelt me buiten staat,

Om er iets van voort te brengen,

Als dat lieve hart zoo staat.

Zus dan! zit wat op mijn kniën! —

Neen, gij zijt me niet te zwaar;

Maar — ik kan het niet verklaren, —

Er is echter toch een MAAR.

Zit

Zit dan naast me. Maar dit handtjen...!

Luiſter! In die groote ſtad,
Die Semiramis (ge weet wel!)
Aan d'Eufraat gegrondvest had;

(Babel, meen ik) leefde een knaapjen
Van aanzienelijk geflacht;
En een meisjen, van gelijken,
Maar de ſchoonſte in 't land geacht.

Pyramus, zoo hiet de jongling,
Thisbe was de naam der maagd, —
Maar wat doet ge, lieve? Hoor dan;
Gaap niet eer het u miſhaagt.

Dezen woonden naast elkander,
En zij liepen, zoo het gaat,
Nu en dan te ſamen ſpelen,
In de tuin, en aan de ſtraat,

Zoo,

Zoo, als kinders. Met de jaren...

Och, wat doet ge? gaapt ge weér?

Laat ik in 't vertelfel voortgaan. —

Maar ge klemt mijn hand te zeer.

Nu dan! Met de jaren grooter,

Wiesch hun kennis aan tot min:

Zij gevoelden voor elkander —

Meisjen! hou die zuchtjens in.

Zij gevoelden voor elkander,

Noch onwetend — Lieve, neen!

Laat die wil u meer verhalen;

Ik, niet weér met u alleen!

STAAL-

S T A A L H A R D I N G .

Laatst zag ik schoone Chloris,
Onkwetsbaar voor de schichten,
Die duizend minnegoodtjens,
Aan alle zij' verborgen,
Met duizend oogjens loerend,
Op duizend wickjens drijvend,
Uit duizend schuilewinkjens,
Van rondsom op haar schooten.
Ik zag de wichtjens turen,
Ik zag ze 't pijltjen scherpen,
En op den nagel proeven;
Ik zag ze 't boogjen krommen,
Ik zag ze 't peesjen rekken,
Ik zag ze 't pijltjen stellen,
Ik zag ze 't boogjen richten,
Ik zag ze 't oogjen nijpen,
Ik zag ze op 't doelwit mikken,
Ik zag het pijltjen vliegen,

H

Ik

Ik zag het op den boezem,
D'aanbiddeijken boezem,
Van schoone Chloris stuiten,
Ik zag het afgeftooten;
Met stompe en kromme punten,
Verftompt, gekromd op 't marmer
Van Chloris harden boezem;
Met afgebroken doppen,
Met doorgespléten rieten.
Ik zag het afgeftooten,
Te rug en nedervallen,
En voor haar voeten storten;
En door haar voet vertreden,
En door haar voet verbrijzeld,
Zelfs zonder iets te merken.
Ik zag het, en verzuchtte.

Ach! riep ik, lieve Liefde,
Is dat de kracht der pijlen,
Der pijlen uit uw' koker,
Der onweérftaanbre pijlen,

Der

Der pijlen van de Liefde!

Dit hoorde straks de Liefde,

Vloog op met gloeiende oogen,

Van fellen spijt aan 't branden;

En wapperde op zijn pennen;

En tuimelde in de rondte;

En floeg zich met zijn vlerken

Om hoofd, en hals, en schouders,

En rug, en zij', en lenden,

Van spijt, en schaamte, en wrevel.

Hij greep een' nieuwen jachtpijl,

Den felsten van zijn pijlen,

Den puntigsten en hardsten,

In de opgeheven handen;

En snorde fluks naar Chloris;

En dreef hem met verwoedheid

Op Chloris schoonen boezem:

Maar 'k zag den nieuwen jachtpijl

Er op te rug gestooten,

Gelijk alle andre pijlen:

H *

Ik

S T A A L H A R D I N G.

Ik zag hem nedervallen,
Verftompt, gekromd, gebroken,
En van haar voet vertreden.

Ó, Riep ik, lieve Liefde,
Is dat de kracht der pijlen,
Waar gij uw macht op vestigt!
En kunt gij door geen marmer,
Geen hartomkorstend marmer,
Van maagdenboezemas booren?

Neen, sprak daar op de Liefde,
Neen, sprak hij, 't is geen marmer,
Dat deeze borst bedekt houdt:
Mijn pijl boort wel door marmer,
Door 't allerhardste marmer;
Door rots en harde keifteen;
Door harde diamanten;
En wat men hard mag heeten:
Maar dees onkwetsbre boezem,
Moet uit geen steen gehouwen,
Maar uit het staal geklonken,

En

En als het staal gehard zijn;
En hierom, ondoordringbaar
Voor 't goud der minneschichten,
Der scherpste van mijn schichten.

Ach, sprak ik, lieve Liefde:

Zoo Chloris borst verstaald is,

Gelijk het staal gehard is,

En daarom ondoordringbaar;

Ik heb zoo veel geleden!

Ik moest uw' gouden pijlen,

Ik moest uw' looden pijlen,

Ik moest uw' gloënden fakkel,

Op dezen weeken boezem,

Zoo dikwijls reeds beproeven:

En duizend van uw broërtjens,

Die zich in duizend oogen

Verschuilen en verstecken;

Die zich in duizend lokken,

In duizend vlechten, nestien;

Die zich op duizend lipjens

S T A A L H A R D I N G .

Van lieve meisjes plaatsen;
Die zich op duizend boezems
Van lieve meisjes wiegen;
Bestoken onophoudlijk
Mijn al te teder harte
Met duizend nieuwe pijlen,
Met duizend nieuwe vlammen,
Die ze uit hun hinderlagen
Op mijnen boezem slingeren.
Zoo harten zijn te harden,
Onkwetsbaar zijn te harden,
Och, maak ook mij onkwetsbaar;
Och, hard ook mij als 't ijzer,
Door vuur en waterdompling;
Ik zal u eeuwig danken.

Dus sprak ik tot de Liefde;
Dus hoorde hij mij smeeken,
En hoorde naar mijn smeeken,
En was voor 't eerst gezeglijk.

Hij nam mij op zijn vleuglen,

En

En klapte gants blijmoedig
Met de uitgebreide vleuglen,
En voerde mij naar Chloris,
Naar de overschoone Chloris;
En stelde mij voor de oogen,
Voor de aldoorgloeiende oogen,
Van de overschoone Chloris;
Op dat ik zou doorgloeien;
Tot in mijn ingewanden,
En beenders door zou gloeien.

Wat leed ik in dat gloeien!

o Hemel, ach! wat leed ik!

Wat moest mijn hart al doorslaan!

Het vuur was zwaar en heftig;

Het was me veel te heftig;

Het dreigde, heel mijn' boezem,

Mijn hart en ingewanden,

Mijn innigste gebeente,

Met alles, te verteeren:

Ik kon dit niet verduren,

Dit

Dit vuur niet langer doorstaan.

Ik was geheel doordrongen,

Geheel en al doortrokken,

Van 't hevigste aller vuren;

Geheel tot gloed geworden,

En niets dan gloed en gloeiing.

De Liefde zag mij gloeien;

Hij zag me in 't gloeien blozen,

En door den gloed vergulden;

Hij zag me thands verbleeken,

En van den gloed verzilverd.

Gelijk het zuiverst koper,

Wanneer het in den oven,

Op 't punt gebracht van smelten,

Noch goud gelijkt noch zilver,

Maar teffens goud en zilver;

Zoo zag hij mij verzilverd.

Hij zag het, en hij ijsde,

En duchte voor de ontbinding,

En dat ik weg mocht smelten,

Of

Of opgaan mocht in dampen,
En overgaan tot asfchen.
Hij duchtte 't, en verbleekte,
En riep: Het zal genoeg zijn,
Gij zijt in staat van blusfchen.
Hij nam een' ijzren handschoë,
Waar meê hij, onder 't dartlen,
Het lachen, strooken, stoeien,
En kinderlijk gekoozel,
Op Mavors grove kniën,
En in zijn moeders armen,
Om Mavors hals gefchakeld,
Voor dezen plag te spelen;
En die zijn kreuple vader
In domme, plompe vlagen,
In vlagen van jaloersheid,
Niet ziende wat hij fmeedde,
Te naauw voor Mavors fmeedde.
Hij nam dien ouden handschoë,
En trok hem aan, en vulde

S T A A L H A R D I N G.

Hem rondsom aan met dons Jens,

Geploken uit zijn wieken.

Hij greep me fluks bij de enkels,

En dompelde me in tranen,

In tranen, die ik plengde,

Sints dat ik Chloris kende,

En daar mijn slaaplooze oogen

Bij dag en nacht van leken,

En eindtoos zullen leken,

Zoo lang ik ademhale,

En Chloris niet vergete,

Maar aan mij-zelven denke.

Het tranenwater fiste,

Het bruischte bij het plompen,

En borrelde op, en ziedde,

En rookte van de hette,

En schuimde van beroering,

Die 't vuur er plotsling in bracht.

Het zilverbleek verguldfel,

De gouden gloor, week van mij,

Maar

Maar 'k was nog louter hette.

Hij dompelde mij weder,
En drie-, en vier-, en vijfmaal,
En 'k werd allengskens koeler,
Bij ieder nieuwe dompling.

Hij dompelde mij weder,
En weder, en nog weder,
Tot acht- en negenmalen;
Herhaalde dit tot tienmaal;
En sprak: Nu zult gij hard zijn,
Gelijk de schoone Chloris;
Zoo hard, als 't hardste staal is,
En als haar harde boezem,
Daar 't harde staal op afftompt:
Onkwetsbaar voor de punten
Der felsten aller schichten.

Nu was ik wel te vreden,
Gerust, en blij, en moedig,
En achtte mij onkwetsbaar,
En wist van geen gevaren.

Ik trad tot schoone Chloris,
Ik trad haar onder de oogen,
En wist van geen gevaren.
Ik dorst haar lonkjens tarten,
Ik dorst haar zij' genaken,
Ik dorst haar kleeders raken,
Ik dorst haar boezem gaafaan,
En 't windjen dat haar lippen
Beroerd, gestreeld, gekust, had,
Met open' mond begapen,
Met open lippen vangen,
Met open', boezem drinken,
En met mijn bloed vermengen,
En door mijn hart, en aders,
En al mijn leén, verspreiden;
En van haar' lieven adem,
Dien Goddelijken adem,
Den adem van haar' boezem,
Met wellustvol ontroeren,
Ontroeringvollen wellust,

En

En zachte geestbedwelming,
Mijn harte voelen zwellen,
Mijn binnenst voelen gloeien,
Mijn aders voelen kloppen,
Mijn' boezem voelen jagen,
Mijn leden voelen trillen.
Ik dorst dat alles wagen,
En achte geen gevaren.

Maar zie, een minnegoodtjen,
Dat, onder haren wenkbrauw,
Het wenden van haar oogen
Met wondre kunst bestierde,
En van haar lonkjens schikte;
Dit kleene minnegoodtjen
Bespiedde me uit zijn' schuilhoek,
En wenkte een' kleenen makker,
Die wacht hield op haar lippen,
(Die minnelijke lippen!)
En van haar lachjens stierde,
(Die tooverende lachjens,

S T A A L H A R D I N G.

Waar 't lot van aarde en hemel
Alleen aan schein te hangen,
En hijgend van verwacht wierd!)
Het boefjen loeg en gluurde,
Zijn makker loeg en gluurde;
Vloog op, en had getroffen,
Vloog op, en had getroffen;
En eer ik iets bespeurde,
Was 't harte mij doorschoten,
En stond in vlam en pijnen:
Wreedaartiglijk doorschoten,
Van twee verscheiden pijlen.

Ik zwoegde naar mijn' adem,
En zuchtte van de wonde,
En ijelde, bitter kermend,
En klaagde 't aan de Liefde:
En klaagde, dat mijn boezem
Niet tegen 't staal gehard was
Der kleene minnegoodtjens,
Die uit de minlijke oogen,

Die

Die van de lieve lippen,
Van schoone Chloris, loeren.
De Liefde zag mij bloeden;
Nam een der dunste schachten
Van uit zijn breede vlerken;
Nam kleene zachte veërtjens
Van 't zachtst van zijn pluimaadjen,
Die hij tot wicken kneedde;
Nam een' der zijden banden,
Waar meê de gouden koker
Hem om het lijf gegord was;
En zag mijn wonden gapen,
En peilde ze, en verbond ze;
En schudde 't hoofd, en zuchtte,
En haalde beide schouders,
En nog een' nieuwen zucht, op.
Ach, zei hij, arme jongling!
Mij deert uw bitter lijden,
Mij deert, wat u gebeurd is;
('t Was dus, dat hij vervolgde.)

Maar

S T A A L H A R D I N G.

Maar 'k zie reeds waar 't aan hapert,
Dat gij niet wel gehard zijt.
Het vuur was fel en heftig,
En recht in staat van gloeien:
Het had u wel doordrongen,
Ten eenemaal doordrongen;
En 't hapert niet aan 't gloeien:
Waar zou men beter gloeien,
Dan van het oog van Chloris?
Maar 't hapert aan het lesfchen:
't Gebrek is aan het water,
Waar in ik u geplompt heb;
Het water om te lesfchen.
Het waren uwe tranen,
Het waren heete tranen,
En machtloos, om de vlammen,
Uit Chloris oog ontftoken,
Krachtdadig af te koelen.
Van daar, van daar het onheil,
Dat gij niet wel gehard zijt!

Ach,

Ach, riep ik, wreede Liefde!
Waarom geen ander water,
Waarom geen koeler water,
En waarom heete tranen,
Genomen om te blusfchen?
Zwijg, zei hij mij, onnoosle!
Waar heeft de wareld water,
Waar heeft zij vocht in froomen,
Waar heeft zij fneeuw op velden,
Waar ijs op bergentoppen,
Dat koud genoeg zou wezen,
Om zulk een' gloed te lesfchen,
Als Chloris oogen fpreiden?

B L E E K H E I D.

De Liefde, mij met d'adem ingevlogen,
Heeft zijn verblijf gevestigd in mijn borst;
En met het bloed, mijn hartaar uitgezogen,
Koelt hij en lescht zijn nooitverzade dorst.
Wat vraagt men dan, wat mij de konen bleeken,
En 't kwijnend hoofd zoo machtloos hangen doet?
De Min is 't, die zich kenmerkt door dit teeken:
Hij leeft niet, dan, ten koste van ons bloed.

VAL-

VALSCHE MINNETROOST.

Zucht, geprangde borst, ja zucht!

Schep een oogenblikjen lucht! —

Leekt, ja leekt, ô weenende oogen! —

Stroomt langs wang en boezem neêr;

Geeft mijn hart de kalmte weêr;

Traantjens, vol van mededogen!

Dus zat Thyrfis dag aan dag

't Eeuwigdurend minbeklag

Snapfter Echo toe te kwelen:

Dus zong de Echo vroeg en spaâ,

Minnezanger Thyrfis na,

Uit het lommer van de abeelen.

Zuchtjens, zuchtjens! ging hij voort,
 (En hij zuchtete op het woord)
 Koelt mijn borst in 't hevig branden! —
 Traantjens! (en zijn smeltend oog
 Sloeg hij weenend naar omhoog)
 Lescht mijn blakende ingewanden! —

Grijze Elpyn, die, achter hem,
 Op het klinken van zijn stem,
 Door de struiken was genaderd,
 't Schreien van den jongeling
 Met volgretige ooren ving,
 En zich wegstak in 't gebladert':

Grijze Elpyn, die, eenmaal jong,
 Meê van minnekwijning zong,
 Dank zij schoone Rozemonde!
 Hij, die d'aart van vreugde en smart,
 En 't bedrieglijk menschenhart,
 Met zijn eigen hart, doorgrondde:

Grijze

Grijze Elpyn verstond zijn lied:
 „ Kent ge nog de liefde niet,
 Die ge zoo lang hebt bezongen?
 Thyrfis, hòu die zangen in!
 Waar werd ooit het vuur der min
 Door gezucht of traan bedwongen!

Ieder zuchtjen van die mint,
 Is een ongestuime wind,
 Die de vlammen op doet bruizen:
 Ieder traantjen, gistend bloed,
 Door 't vermogen van den gloed
 Uitgeperst uit de aderbuizen.”

DE ZONNEBLOEM:

OP GEGEVEN ZANGMAAT.

Schoon Klytië haar oogen nooit

Van Febus stralen

Af laat dwalen,

Hij heeft in 't eind zijn' kring voltooid,

En de nacht bepaakt zijn' luister:

Maar uw oog blinkt zelfs in 't duister,

Galathée! en mijn gezicht

Blijft daar eindloos op gericht.

DE

D E K R E K E L.

Voor schatten is uw heil

Niet veil,

Door woorden niet te melden;

o Krekel, die, op d'eikenbast,

U met een luttel daauws vergast,

En huppelt door de velden!

Waar gij, op akkers, graan

Ziet staan,

In voren, zaadtjens schieten;

Voor u is 't, dat het koren wast;

En wat de boer in schuren tast,

Gij moogt het al genieten.

De

De noeste boer besteedt

Zijn zweet

Voor u, voor uw genoegten :

En als uw zuizen hem vermaakt,

De vorsch rikkikt, het eendtjen kwaakt,

Vergeet hij al zijn zwoegen.

Gij zijt geen haatlijk leed-

profeet,

Als duizend onweêrkraaiers;

Maar, zomerboô, maar zongezant,

Bevestigt ge aan 't bezwangerd land

De onzekre hoop des zaaiers.

Gij draagt de gunst der Min-

godin;

Der Heliconiaden;

Apol verleende u in den snuit

Een zoet en zangerig geluid,

Waar aan geen jaren schaden.

En

En matig, en benij-
dingvrij;

In altijd vrolijk zingen;

Bereikt ge, ó klein en bloedloos dier,

Den staat der hooge Goden schier,

En spot met stervelingen.

L E V E N.

Mijn Lesbia, kom, laat ons leven, laat ons minnen!

Verachten wij 't gemor van wreevlen ouderdom!

De zon mag dag aan dag een' nieuwen loop beginnen,

Maar 't korte levenslicht keert nooit voor ons weërom.

Wordt eens die zonneshijn van d'avondsfontd vervangen,

Eén nacht houdt ons het oog in d'ijzren slaap geklemd.

Wel dan, genieten wij, mijn dierbaar zielsverlangen!

Genieten we, eer één fontd de kostbare uren stremt.

Kom, geef mij duizend, en nog honderdduizend kusjens,

En geef me er duizend, en nog honderdduizend, bij!

Neen, houden wij geen maat in onze minnelustjens,

Hoop op, tot hun getal niet uit te spreken zij.

Een ander mocht wellicht ons zoo veel zoets misgunnen,

En scheppen uit ons heil een heimelijke pijn.

Maar wie, mijn Lesbia, zou ze ons benijden kunnen,

Die ziet, dat ze onuitputbaar zijn?

D E

D E A P P E L.

Ja, van al het boomgaardfruit

Kies ik dezen appel uit.

Vraagt ge waarom, lieve schoone? —

Met een treffend minnebeeld,

Door het zönlicht gepenceeld,

Is hij heilig aan Dione.

't Rozeblusjen, dat hij draagt,

Schetst het blozen van een maagd

Bij het eerst schroomvallig blaken:

't Zachte bleek van de andre zij',

Zet er 't kwijnend geeluw bij

Van eens minnaars fiedsche kaken.

L 2

Ja,

Ja, mijn lieve hartvriendin,
Bef de rozen van de min
Staan er op verëend te bloeien.
'k Zie uw gloeiend inkarnaat,
't Stervend bleek van mijn gelaat,
Op zijn schel te famen vloeien.

'T MIN-

'T M I N N E N E S T J E N .

U mag ik, lieve Zwaluw,
U mag ik gaarne lijden:
Gij weet van tijd en stonden,
En komt en gaat weer heen.

Gij maakt uw nestjen 's zomers,
En paart, en legt uw eiers,
En broedt, en voedt uw jongen;
En 's winters houdt ge u schuil.

Maar eeuwig zit de Liefde,
(Die onverjaagbre Liefde!)
Te nestlen en te broeien,
In 't hooftjen van mijn hart.

Daar zit hij in zijn jongen,
Daar zit hij op zijn jongen,
Omvangt ze met zijn vlerken,
En koestert ze in zijn' schoot.

Eén krijgt al kleine vleugels,
Een ander is nog pluimloos;
Dit kruipt al half den dop uit,
En dat zit nog in 't ei.

Daar hebt ge dan een piepen,
Een onophoudlijk piepen,
Uit de opgesparde keeltjens
Van al dat klein gebroed.

De grooter kiekens voeren
De kleiner uit hun bekjens,
En dezen weér nog kleiner,
En die, nog kleiner voort.

De grooten krijgen kleinen;
Die worden gaauw weér grooten,
En brengen dan weér andren,
En die weér andren, voort.

Wat zal ik dus beginnen
Met al die minnekiekens!
Want 'k weet, van nu af aan reeds,
't Getal niet te overzien.

D E

DE GOUDEN EEUW.

o **G**oudeeuw! blijde wareldmorgen!

Wen 'swarelds kindschheid, vrij van zorgen,

Het boschjen tot heur wieg, de melk tot spijs, genoot:

Wanneer de onaangeroerde kudde

Heur lamm'ren niet ten prooi voor 't moordend slachtmes schudde';

En 't menschdom nog den weg niet kende tot den dood!

Geen hartberoerend driftverheffen

Verwarde toen in 't brein de eenvoudigste bezessen,

En spreidde een sluierkleed voor 't helderschijnend licht:

Doch sints ging reden schuil in saamgetrokken nevelen,

Die 't menschelijk verstand begevelen,

En 's hemels aanschijn floot zich dicht.

Van toen begon de vreemde in andre wareldhoeken

Een afgelegene kust te zoeken,

En de omgehouden pijn, de telg van 't Pontisch woud,

Een spoor te ploegen door het zout.

Toen,

Toen, in die heuchelijke dagen,
 Had nog die ijde klank, had nog
 Die valsche droom, vol waan, bedrog,
 En driftenvlelend zelfbehagen,
 Wien dwazen hulde biën op d'achtbren naam van EER,
 Als 's warelds dwingende Overheer,
 Zijn' zetel niet in 't hart des stervlings neêrgeflagen.
 Maar, verr' van vreemde dwinglandij,
 In welig woud of veldenij,
 Het waar en onvervalscht genoeg
 Te zoeken in gematigd zwoegen,
 De trouw te houden voor zijn wet;
 Zie daar het geen men zich ten regel had gezet!
 Zie daar de zalige Eer, waar 't hart de stem van hoorde,
 Wie de eerbaarheid gebod, 't betamelijk bekoorde!

Toen was langs beek, en weide, en woud,
 De scherts en schuldellooze kout,
 De fakkel van een min, die om zich-zelv niet bloosde.
 Geen veinzerij, die 't hart bedwong,

Dat

Dat altijd bloot lag op de tong,

En stoorloos minnekoosde!

De heilige Echt schonk aan 't vermaak

Een' zoeter, liefelijker smaak,

En deed de kusjens teërder kleven.

Een cenige genoot alleen

Die ongelijkbre zaligheên,

Die Liefde weet te geven.

De sluiker dorstte er vruchtloos naar,

En trof, in 't diepst geheim van grot en wildernissen,

Van kreupelhout en waterlischien,

Slechts onwil aan voor vreugd, slechts smaad en lijfsgevaar.

Men wist geen onderscheid in 't geen onze ontrouw kliefde:

De naam van GADE en van GELIEFDE

Was één, en onafwisselbaar.

Misdadige Eeuw, die, door uw schuldige vermaken,

Het schoon der zielen hebt bemorst!

Gij leerde ons, in den gloed der driften die ons blaken,

Weêrhoudendheid in schijn, tot voeding van heur dorst,

M

En,

En, heimlijk allen band te slaken.

Als 't jachtnet, op het veld ter wildvangste uitgestrekt,

En onder 't spelend gras met telgjens overdekt,

Zoo doet ge een' dartlen aart verbergen

In d' uiterlijken ernst van 't zedige gebaar,

En, in 't geheim de lusten tergen;

Als of de deugd een schim, het leven, kunstspel waar.

o Goudeeuw, blijde wareldmorgen!

o 's Warelds kindschheid, vrij van zorgen!

Waar weekt ge? Keer te rug, en breng ons 't leven weêr.

Thands' sterven, zuchten wij, en kwijnen

In duizend zelfgeschapen pijnen,

En storten, als de stier voor 't blakende outer, neêr.

Maar ach! de zon mag rijzen, dalen,

En wederom zijn' loop herhalen;

De golven wisslen op het meir;

En jaar, en maand, vernieuwt zijn kringen.

Maar de onschuld van de stervelingen

Heeft, eens geweken, nooit een' keer!

WAAR-

W A A R S C H O U W I N G .

Lieve schoonen, die te met
Van den dwang van 't hoofsch falet

Hier eens aâm komt halen!

Knapen, die haar begeleidt,
Of, in sombere eenzaamheid,
Heen en weêr gaat dwalen.

Toeft een oogenblikjen maar!
Zijt gewaarschouwd voor 't gevaar,

Eer gij verder nadert.

Zeekre vogel, naar men hoort,
Van een gants bijzonder foort,

Zweeft hier door 't gebladert':

Nog weet niemand het gellacht,
Daar die foort toe wordt gebracht:

Maar zijn' aart te beter.

Hij is fel, kwaadaartig, wreed,
En op menschenbloed zoo heet,

Als geen leverëter.

Min! aldus benoemt men hem!

Hij heeft zachtheid in zijn stem,
Buigzaamheid van kaken;

Klapt, en kwinkleert, en fluit,

En weet allerlei geluid

Aartig na te maken.

't Is een olijk, listig dier,

Van een menschlijk maakfel schier,

Maar met zwanenschachten:

En die op de vleugels niet,

Maar op lijf en leden ziet,

Zou 't een knaapjen achten.

Zel-

Zelden, dat hij zich laat zien;

Maar hij loert op jonge liën

Uit de dichtste looten:

En bereikt ge zijn bereik,

Ijlings komt hij van een' eik

Naar uw borst geschoten.

Wacht u dan, want, eer ge 't weet,

Zal hij door de naauwste reet

Der gefloten lippen,

Ja, met eenen ademtoog,

Met de reuk, en door het oog,

In uw' boezem slippen.

Ja, indien ge ook alles sluit,

Mooglijk dringt hij door de huid,

Eer gij 't kunt vermoeden:

En waar hij zich eenmaal vest,

Maakt hij dadelijk een nest,

En begint te broeden.

W A A R S C H O U W I N G.

Uit zijn eiers broedt de guit,

Kleene kiekens, lustjens, uit,

Teér, en zwak in 't eerste.

Maar, door 't boeffen met het bloed

Uit het kwijnend hart gevoed,

Groeien ze om het zeerste.

Nemen die tot driften toe,

o Hoe wordt het hart te moê,

Daar zij in krioelen!

Spoedig zijn ze sterk en vlug,

Krijgen vlerkjens aan den rug,

Geven zich aan 't woelen.

o Dan schreeuwen ze overluid

Eeuwige behoeften uit;

Poog ze dan te stillen!

Ach! gij zoudt, tot d'eigen koop,

Met den zelfden grond van hoop,

d' Afgrond dempen willen.

Wil-

Willig d'eenen ietwes in?

Fluks beroert ge 't gantsch gezin;

Hoor 't geroep van ijder?

Met een nooitverzade keel,

Schreeuwen ze nog eens zoo veel,

Gapen des te wijder.

Eindloos maken ze een rumoer,

Of er 't stormweêr onder voer,

Weten nooit van rusten;

Horten, vliegen tegens een,

En, een oogenblik te vreên,

Teelen nieuwe lusten.

Lusten, die het eigenst bloed

Wederom tot driften voedt,

Die weêr andre teelen,

Even rusteloos als zij;

Die met hun de heerschappij

Van het hart verdeelen.

Dan

W A A R S C H O U W I N G .

Dan is 't oorlog in dat hart.

Dan wordt rede en geest verward ;

Dan, 't verstand beneveld.

Dan weêrstaat de wil niet meer,

Maar hij wordt door 't driftenheir

In heur' band gekneveld.

Dan is 't uit met eer, met deugd ;

Dan, met zuivre zielenvreugd,

Kalme vergenoeging.

Dan ontvlamt een wulpsche gloed,

Die, vat ze eenmaal in 't gemoed,

Prikkels laat van wroeging.

W E-

W E D E R H O U D I N G .

U noem ik heuchelijke dagen,
    δ Dagen van de gouden eeuw!
'k Zal u, met juichend welbehagen,
Een daaglijksch lied ten offer dragen,
    Bij Prognés nuchtren uchtendschreeuw.
δ Had ik in uw zonnestralen
Den eersten adem mogen halen,
    Den laatsten adem uitgebluscht;
't Onnoemlijk tal van nare zorgen,
Die t'elkens rijzen met den morgen,
    Had nooit mijn ingewand ontrust!

N

Toen

Toen had de kleene vlammenstoker,
 Nog in geen fabelvacht gekleed,
 Geen pijlen in zijn' gulden koker;
 En 't staal was door den harden moker
 Nog tot geen spitse flits gesmeed.
 Het toortsjen, in zijn kleene handen,
 Kon nog geen been en merg doorbranden,
 Maar slikkerde met zachte vlam,
 Waarvan het harte wierd geketeld;
 En, op het zalig land gezeteld,
 Was hij den dwang en valscheid gram.

Hij speelde, dartel, maar bescheien,
 In 't midden van den maagdenstoet:
 Ging met de knaapjens spelemeien,
 Met lieve herderinnen reien,
 En vlocht haar rozen om den hoed.
 Hij leerde teder handendrukken,
 En minnelijke kusjens plukken,
 En lonkjens schieten, vol van vuur:
 Maar 't zwoegen, beven, en verkwijnen,
 Met de Ilias van onze pijnen,
 Was vreemd bij 't lachen der natuur.

Men

Men hoorde geen geklemde zuchten

Uit boezems, door de vrees geschroefd:

Geen schuldloos hart smaakte ongenuchten,

Wist, van toekomstig leed te duchten,

Had ooit versmachtend wee beproefd.

De zielen, voor elkaar geschapen,

Miskenden, door verdwaasd vergapen

Aan ingebeelde nietigheên,

Elkander nooit; en haar bestemming

Vond in geen hinderpalen stremming,

Maar schroomde voor den dood alleen.

Doch federt nam, met 'swarelds dagen,

Het wicht in list en boosheid aan.

Vond lust, de onnoosle jeugd te plagen,

En haar den priem door 't hart te jagen;

En draagt zijn pijlbus volgelaân.

Nu stormt hij met gepunte schichten,

Met vlammen, die verwoesting stichten;

Met vuur, en staal, en lood, en goud;

Voegt afkeer en begeerte samen,

En werkt een wonderzinnig schamen,

In de eeuw der onschuld nooit beschouwd.

Sints hullen zich de lieve wangen
Der schoonen met een levend rood ;
Maar , onder 't angstig boezemprangen ,
De driften , die het hart bevangen ,
Haars ondanks , smoorende in heur' schoot.
Sints hangt een aangenomen veinzen
De mom der kunst voor haar gepeinzen ,
En stelt 's verspieders oog te loor ;
En de inspraak is geheel verdwenen ,
Die eer de harten mocht vercéenen ,
Waarin de zelfde neiging gloor.

ANA-

ANACREONTISCH ZANGSTUKJEN:

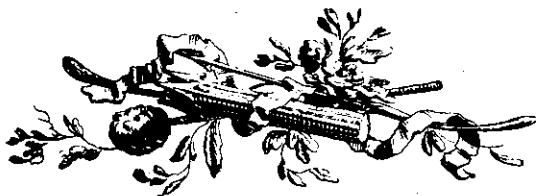
OP GEGEVEN MAAT.

Dat men zing' van Trojes val,
Van het woedend krijgsgeschal,
En de wijdberoemde helden,
Die, op rokende oorlogsvelden,
Zich kweten voor zijn' wal!
Dat men zing' van Trojes val!
Ik weet wat ik zingen zal.
Dat men zing' van Trojes val!
'k Zal mijn eigen' neêrslag melden.
Dat men zing' van Trojes val!
Ik weet wat ik zingen zal.

Ik ben, door geen legermacht
 Van een vijandlijk geslacht,
 Tot den oorlog aangetoogen,
 Met geweld van stalen bogen,
 In flavernij gebracht.

Ik ben door geen legermacht
 In de flavernij gebracht:
 Maar door de onweêrstaanbre kracht
 Van mijn Fyllis hemelsche oogen.
 Daar in schuilt de legermacht,
 Die me in ketens heeft gebracht.

A N-

ANGERIAAN AAN CELIA.

Zeeke jonge SCHOONE GEEST,

Bij Apol gevraagd ter feest,
En gezet op zijn fatsoen,
Had een' *gala*-rok van doen,
Waar hij meê ten hoof verscheen;
En vroeg mij er een' te leen.

'k Gaf hem een verslenterd kleed;
Dat hij wat aan lappen sneed,
Wat behoefde met de schaar,
Toen weêr vastreeg aan malkaar,
En, met hier en daar een' sleet,
Voor wat fraais aan 't lichaam deed.

Daar meê trok hij naar het hof,
En men prees de goede stof;
Doch de lui' van fijnen smaak
Kregen argwaan van de zaak,
Loegen hartig om mijn' vriend;
En de rok had uitgediend.

Onlangs vind ik 't kleed weêrom,
En herken mijn' eigendom:

O

'k Zie

'k Zie hoe flordig, hoe geprangd,
Alles aan elkander hangt;
En, het zij dan hoe het zij,
't Schoone laken jammert mij.
'k Vat het aan, en fnij daar vlug,
Eerst den bochel uit den rug;
Voorts de stukken één voor één,
Die zijn zothed had versneên,
Met de flenters baai daar af,
Die men hem voor laken gaf,
En hij, rondom even net,
In de plooiën had gezet:
Voorts verftel ik 't uit mijn macht,
Waar ik 't immers noodig acht;
En ik pas het thands eens aan,
Hoe het pakjen nu mag staan?
Vindt men thands nog dit of dat,
't Geen men liever anders had,
Hij bedenke, die het wraakt:
„ 't Oude wordt niet nieuw gemaakt.”

AN-

ANGERIAAN AAN CELIA.

Verwaardig eens voor 't minst uw flonkrend oog te wenden
Op één', één' jongsten snik van mijne ondankbre kunst.
Wees ongevoelig, ja; gij zult dien roem niet schenden,
Geen teérheidaámend blad maakt aanspraak op uw gunst.
Neen, onvermurwbre! neen: geen weeke minneklachten,
Geen zuchten, reeds te veel voor de Auraas uitgestort,
Geen smeekend hijgen meer, hebt ge uit een hart te wachten,
Dat uw geweld'narije in 't einde ontweldigd wordt.
Te lang reeds voelde ik mij gekluifd in uw banden;
Te lang, geheel mijn ziel door uwe min verheerd;
Mijn' boezem pijnigen; mijn hart, mijne ingewanden,
Door ééne onlijdbre vlam geblakerd en verteerd.

'k Wil eindelijk vrij zijn, 'k wil 't: in spijt van uw vermogen,

In spijt zelfs van mijn hart: 'k vervloek uw dwinglandij!

Geen eedle hals verhardt, in 't schandlijk juk gebogen!

Ik schud uw ketens af: die sterven kan, is vrij.

Ja, 'k wil 't; het stoorloos graf zet mij eene uitkomst open:

Zijn vrijburg sluit zich toe voor de angsten van de min;

En de angel van heur zweep, het hartetergend hopen,

Dringt de onbeweegebre borst van geen verstorvene in.

Daar, daar is rust; is rust van 't onverduurbre lijden:

Beminnelijke dood voor hem die walgt van 't licht!

'k Strek de armen naar u uit; gij zult me er van bevrijden:

Waar 't leven de eer verkracht, daar is het sterven, plicht.

Een ander leve, die, gelukkiger in 't blaken,

De winden niet vermoeit door eindeloos beklag!

Die 't voorwerp van zijn vlam het hart vermag te raken;

Die voor haar leven, voor haar ademhalen mag!

Mij doemde een wreevlig lot, om Celia te minnen,

Die marmerklip en rots in hardheid overtreft;

Door zuchten, tranenvloed, noch jaren diensts te winnen;

Die boven de oppermacht der Liefde zich verheft.

He-

Helaas, de Dichtkunst wist door zielbetoovrend zingen,
 d'Op roof verhitten leeuw, de ontombre tijgerin,
 Tot minnelijken peis, tot lammren- aart te dwingen;
 Maar kan mijn Celia niet buigen tot de min.
 't Aandoenelijk muziek der welgestemde snaren
 Verloste Euridicé uit 's afgronds ijzren nacht,
 Lei wind en stroom in band, en teugellooze baren;
 Maar heeft op Celia geen de allerminste kracht.
 O Nuttelooze lier in de uitgeteerde vingeren,
 Die vaak mijn liefde en pijn uit helle snaren dreeft!
 En, zalfsters van de weën, die mij den boezem slingeren,
 Mijn verzen, eer de roem, die mij vereeuwigd heeft!
 Dat vrij een rosse vlam u voor mijn oog verdelge,
 Of de aâm des Ooffenwinds van een strooie over 't veld!
 Of 't Adriatisch meir in zijnen afgrond zwelge!
 Op dat gij nooit den naam uws droeven zangers meldt!
 Wat zoudt gij 't ijslijkst wee nog langer during geven,
 Dan de ongenaâ van 't lot aan mijne dagen gaf!
 Mijn rampen aan zich-zelf barbaars doen overleven?
 En 't nakroost fiddren doen op 't aanzien van mijn graf?

Neen, sterft met mij! vergaat, met mijn gedachtenis!

En dat de zelfde stond, die mij de borst doorftoot,

Den dag van mijn geboorte uit de eeuwregisters wis!

Of — neen — verduurt den tijd —, en leeft nog na mijn' dood!

Ja, leeft, om 't nageslacht mijn liefde te doen blijken:

Leeft, om getuigenis te dragen van mijn' moed!

Meldt, hoe een wreede maagd mij kon verongelijken!

Meldt, hoe mijn rechterhand zich baadde in eigen bloed!

Meldt — doch ge zoudt vergeefs de kracht der min doen kennen:

Dat alverfchroeiend vuur ontwijkt geen sterflijk hart.

Meldt echter, in den dood zijn fnerpend leed te ontrennen,

Wat overmaat dit zij van gruwzaamheid van smart.

En gij, onmenschte! gij, bewerkster van mijn sneven,

Die 't licht me ondraaglijk maakt door 't folterendste onthaal!

Voldoe, wanneer ge mij den fnik des doods ziet geven,

Uw wreedheid! juich u toe, in zulk een zegepraal!

Doch wacht vrij, dat mijn schim, zoo schrikbaar als verbolgen,

Met de opgereten borst, met wanhoop op 't gelaat,

U rustloos, onverpoosd, aanhoudend, zal vervolgen,

En wisflen heete min met onverzoebren haat.

Wacht

Wacht dat ze u steeds voor 't oog den walm van 't bloed doe rooken,
 En wraak en bliksem schiete uit d'opgesparden blik!
 Bij de aakligheid des nachts uw sponde koom beftoken;
 En 's daags uw hart vervull' met onverheerbren schrik!
 Dan zult gij, dan te laat, het deerlijk lot beschreien
 Van dien uw stalen ziel zoo smaadlijk heeft veracht.
 Dan zult ge op uwe beurt de woefte bergvalleien
 Gewennen aan 't herhaal van eene onnutte klacht.
 Dan zult ge licht mijn' zerk met uwe tranen sproeien,
 Wen gij, ten zoen der wraak, zijn' rand met telgjens fiert.
 Och of de deernis die uw' oogen dede ontvloeien!
 Och of uw hart dan nog voor mij bewogen wierd!
 O Hemel! mocht slechts eens heur' minnelijken lippen,
 Waar van ik nimmer dan verfmading mocht verstaan;
 Mocht eens heur zuchtend hart dit strelend woord ontglippen:
 „ Gij hadt mijn hart verdiend, rampzaalge Angeriaan!”
 Met welk een' wellust dan zoude ik dit staal verheffen,
 Dat wanhoops vuist ontblootte, en in de mijne floot:
 Met welk een' gloed van vreugd dit smachtend harte treffen,
 Om zulk een strelend heil te woekren uit den dood!

Te

Te woekren? Celia! — ach! tallelooze plagen

Zijn immers al te wel door zulk een' zucht vergoed.

En hoe mijn borst van woede en felle spijt moog jagen,

Uw wreedheid waar geweest, vergeten, en geboet. —

Ja, 'k stierf dan; maar 't zou zijn in blijde zegezangen,

Den blanken zwaan gelijk van Peneus zilvren vliet:

Blijmoedig zou mijn hart dees jongsten stoot ontfangen:

En ach! 't ontfangt hem blijde, en wijt zijn' dood u niet.

OLIN-

OLINDE EN THEODOOR:

R O M A N C E.

O NIMIVM FACILES AVREM PRAEBERE PVĒLLAE!
DISCITE DESERTAE NON TEMERE ESSE BONAE.

Een zuivere taal en versmaat is het onontbeerbaar vereischte van elk dichtstuk. Maar rijkheid en verscheidenheid van zangvallen en rijmklanken zijn, als kunstrijke en sierlijke volzinnen, voorwerpen van weelde, die met de eenvoudige ruwheid van sommige onderwerpen even weinig overeenkomen, als pracht van koloriet in een schilderij van de hut van Filemon. — Er moet eenige overeenstemming zijn tusschen den stijl van 't verhaal, en het onderwerp; en de verzen maken als het kleed van dien stijl uit. — Zij, die het beginsel der eenheid, 't welk dat der volkomenheid is, beoefend hebben, verstaan mij. —

ONUITGEGEVEN ONDERHANDELINGEN OVER DE ALGEMEENE WETTEN DER SCHOONE KUNSTEN.

OLINDE EN THEODOOR:

R O M A N C E .

Met zweet, en bloed, en stof begruisd,
Toog ridder Theodoor,
Beroemd door zijn gevreesde vuist,
In koning Arthurs spoor.
Van adel oud, van inborst fier,
Kent Turk en Heidendom
Den wischen slag van 't blank rapier,
Dat in zijn handen glom.

P 3

Ten

Ten strijd gehard door strijd op strijd,
 In 't pantfer opgegroeid,
 Daar 't vuur, dat door zijn aders rijdt,
 Hem uit zijne oogen gloeit;
 Gantsch krijgsman, ijvrig Paladijn,
 Verweet men hem alleen,
 Een vreemdeling aan 't hof te zijn,
 En zonder zwier te treên.

Maar was des ridders houding ruw,
 Zijn boezem had gevoel:
 De wenkbrauw stond hem stuurs en schuw,
 Maar 't harte was niet koel.
 En, leidde hij der joffren hand
 Niet fierlijk op, ten dans;
 Dat hart was aan haar dienst verpand,
 Aan 't kruis alleen zijn lans.

Aan 't hof van Karel leefde een maagd,
 Vervuld van eedlen trots:
 Van duizend aangezocht, belaagd,
 Maar jegens ieder, rots.
 Der jónkren laffe zoutloosheên,
 Verdienstelooze praal,
 En wat haar meer verachtlijk schein,
 Bewees zij geen onthaal.

Maar

Maar walgend van dien weeken stoet,
In 't hoofsch vermaak doorkneed,
Deed ze in verhitten wrevelmoed
Een' roekeloozen eed.
't Is al wat op mijn gunsten wacht,
(Dus sprak zij) mij onwaard:
Ik haat het mannelijk geslacht;
'k Blijf eeuwig ongepaard!

De Liefde hoorde dat zij zwoer,
En loeg om haar besluit.
Een zuchtjen, dat haar borst ontvoer,
Drukte andre wenschen uit.
De schoone wist niet van dien zucht,
Maar peinsde, wat haar trof?
En zocht in stille buitenlucht
Gestaage peinzensstof.

De naam van Theodoor klonk voort,
En vloog van stad tot stad.
Olinde had dien naam gehoord,
Maar bevende als een blad.
Ach (sprak ze) zulk een heldenaart!
Zoo veel roemruchte moed!
Zie daar een ziel, beminnenswaard
Voor maagden van mijn bloed!

Ik

Ik haat den echt en wulpsche min;
 Maar, zoo ik minnen kon,
 Geen ander nam mijn hart ooit in,
 Dan die zijn glorie won!
 Die grootheid, die geen weérge' vindt,
 Heeft meer dan dit verdiend;
 En zalig zij, die hij bemint!
 Maar 'k wensch hem mij tot vriend!

De Liefde loeg nog eens op 't woord,
 En zag haar oog bedaauid,
 En 't roosjen, dat haar lipjens boordt,
 Van lieverleê verflaauwd.
 Hij juichte om 't welgelegd begin,
 Vloog op, en riep verheugd:
 Geen boezem fluit zich voor de min,
 Genaakbaar voor de deugd!

De schoone beeldt zich al zijn daán
 Met gloënde kleuren af;
 En deelt met hem de lauwerblaán,
 Die hem zijn krijgsmoed gaf.
 Nu voegt ze er nieuwe daden bij,
 In eigen brein gesmeed:
 Ze plaatst hem zachtend aan heur zij',
 En zucht aler zij 't weet.

Ze

Ze merkt dien zucht, en bloost. — Waarom?

Neen, (zegt ze) 'k min hem niet;

Maar wie uit Gaulens jufferdom

Of hij zijn wenschen bied'?

Ach, 't voorwerp doe zijn' keur geen schand!

Zij moet een Godheid zijn!

De schoonste van gantsch Frankenland,

Maar — met een hart als 't mijn!

Zij bloost op nieuw. — Neen (zegt ze) ó neen,

'k Draag hem geen liefde toe.

Gevoel van vriendschap is 't alleen,

Is 't alles, wat ik voè.

Ik haat het huwlijksledikant,

En nu, veel meer dan ooit:

En wie er dinge naar mijn hand...

Hier zucht ze — en blijft verftrooid.

De fiere ridder kwam ten hoof

En bood zich aan den vorst.

Zijn roem schein aller glorie doof,

En gloeide borst aan borst:

Den braven uit der riddren kring

Met ijver tot den strijd;

Den zwakken, met verwondering;

't Hovaardig hart, met nijd.

Q

Olin-

O L I N D E E N T H E O D O O R :

Olinde! — Gij, verlaat gij 't land?

Gij weér naar 't hofgewoel!

Zij dobbert — raadpleegt nu 't verstand,

Dan, 't innerlijk gevoel.

't Gevoel spreekt luid, en houdt steeds aan;

't Verstand heeft weinig klem. —

Maar 't hart heeft de uitspraak reeds gedaan,

't Verstand geeft ook zijn stem.

Ja, tot een waardig eerbewijs

Van zulk een' Paladijn,

Kan (zegt ze) niets, hoe hoog in prijs,

Kan niets te dierbaar zijn!

Daar heel de jufferlijke stoet

Met schittrend feestgewaad

Hem tot een blijk van eer ontmoet,

Waar 't achterblijven, smaad!

Wie weet, wie al, op luttel schoon,

Op afkomst trots, of rang,

Aanloklijkheden spret ten toon,

Waar zij den held in vang'!

Hoe licht wordt niet zijn edel hart,

Indien men 't niet verhoed,

In strikken van een min verward,

Waar van hij blozen moet!

Wie

Wie blijft voor 't manlijk harte borg,
 Door vrouwenlist bestreên?
 Wie weet het? mogelijk redt mijn zorg
 Zijn hart en eer met een! —
 Olinde! — neen, het schoon geslacht
 Verdient dien ijver niet:
 't Is op geen harterooft bedacht,
 Daar 't slechts verdienste ziet.

Geen schitterende wapendosch,
 Geen rijkverfierd helmet
 Met hagelblanken vederbosch,
 Of fraaigetoombd genet;
 Geen houding vol bevalligheên,
 Trekt hier het vrouwlijk oog.
 Olinde, neen, bij u-alleen
 Staat riddermoed zoo hoog.

Doch ga nochthands. — Zij ging, verscheen,
 En zag en werd gezien:
 Flux wappert om haar zijden heen
 Een stoet van jonge liên.
 Men zoekt haar oog, als in den wed,
 Te vesten op een kleed,
 Een' haarlok, een' gemeten tred;
 Al, vruchteloos besteed.

Olinde zag den oorlogsheld,
 En niets behalven hem.
 Maar, van een' vreemden schrik bekneld,
 Ontbrak haar borst de stem.
 Zij stond en wilde nader treên,
 Doch wankelde op haar kniën,
 En trachtte, onwetend van de reên,
 Des ridders oog te ontvlîên.

Te laat — de ridder kent haar reê
 Voor de eer van Karels rijk
 Die zoo veel minnaars zuchten deê:
 En geene, haar gelijk.
 Haar houding toonde 't fier gemoed,
 Voor lang alom verbreid;
 En 't zachte schoon ontleende een' gloed
 Van eerbare zedigheid.

Hij nadert haar, maar met den groet
 Van geen en hoveling.
 De hulde, die zijn mond haar doet,
 Is edel, doch gering:
 Maar echter schijnt het aan haar ziel,
 Als of met dezen groet
 De Keizer aan haar voeten viel,
 In vollen minnegloed.

Daar

Daar stond zij, roerloos en verward,
 Geheel van zin beroofd;
 Van schaamte siddrende in het hart,
 En gloeiende om haar hoofd.
 Het antwoord borrelde uit dat hart,
 Bleef smorende op haar tong,
 En 't was, als of een neevlig zwart
 Zich voor haar oogen drong.

Zij zweeg — maar, zweeg haar lieve mond,
 Haar drijvend oog zweeg niet: —
 Van sidring vol dat hij 't verstond,
 En wenschend dat hij 't ried;
 Van duizend tegenstrijdigheên
 Op 't levendigst geschokt;
 Van zielsangst hijgend naar 't geweên;
 Door blijdschap aangetokt. —

De ridder drong tot in haar borst,
 En loeg die onrust toe.
 Hij voelde, dat hij hopen dorst,
 Maar akelig te moê.
 Zijn hart voorspelde hem iets groots,
 Een zege die hem vleit:
 Maar 't somber fakkellicht des doods
 Scheen over 't beeld verspreid.

Hij hief een oogstraal op vol gloed,
 Doch, daar de schroom in spreekt.
 Dat oog wordt door haar oog ontmoet,
 En de achterhouding breekt.
 Onmachtig stort hij aan haar kniën,
 Van teér gevoel verkropt,
 Om haar een' boezem aan te biën,
 Die niet dan voor haar klopt.

Olinde, kost ge dit weêrstaan?
 Dien minnaar aan uw kniën!
 Gij, die een wareld zoudt verstaan,
 Om hem naar 't oog te zien!
 Wat doet ge in zulk een' engen nood?
 Waar blijft uw eedle trots?
 Indien ge er duizend weêrstand boodt,
 Wees nu, wees hier, een rots.

De ridder vat haar teedre hand,
 Besproeitze met een' traan.
 Die traan beroert haar 't ingewand:
 Olinde dit weêrstaan! —
 Hij drukt die hand aan 't zwoegend hart:
 Nu brengt hij ze aan den mond: —
 Een kus, die vlam en kolen tart,
 Slaat al heur kracht te grond.

Ze

Ze zucht, — ze snikt — een lieve lonk,
Die 't harte kennen deê —;
Een traantjen, daar de vreugd in blonk,
Nam al haar strengheid meê.
Aan vreemde drift bij drift ten doel,
Zich-zelve naauw bewust,
Verlaat ze blindlings zich 't gevoel,
En blaakt van minnelust.

Gelieven —! zacht! — onttrekt uw min
Aan de oogen van het hof.
Maar ach, wie houdt zijn vlammen in,
Wien liefde waarlijk trof?
Denkt echter, teedren, waar gij zijt; —
Befest wat u omringt; —
Nog eens, 't is tijd, 't is meer dan tijd,
Dat ge uw gevoel bedwingt.

De Paladijn geleidt haar straks;
Maar alles barst van spijt;
En 't oog des trotschen Dorulaks
Schiet vonken uit van nijd.
Hij slaat de hand aan 't zwaar geweer,
Dat leeuwen had gekloofd:
Olinde beeft voor d'eersten keer,
't Bedreigt te waard een hoofd!

De

De ridder speurt haar angst, ziet om,
En 't zinkend lemmer stort,
Terwijl een faamgeschoten drom
Om zijne Olinde snort.
Hij werpt zich op dit roovren rot,
Met uitgetoogen dagg',
Trefte twintig snoodaarts in den strot,
En tevens mist de slag.

Een tweede klieft de lucht alreë,
Maar breekt op 't ridderstaal,
Dat sneller losvliegt uit de scheë,
Dan wind of bliksemstraal.
En eer de snoodaart zich herstelt,
Ligt hij voor 's ridders voet
Met half gefpleten' kop geveld,
In 't spattend brein en bloed.

Hij viel! geen enkle vijand meer,
Die d' overwinnaar stuit!
Hij won, hij vindt Olinde weër!
Olinde werd zijn buit!
Olinde, zij! de zaligheid,
Waar heel zijn ziel op doelt!
Gevoelt hoe eindloos veel dit zeit;
Gevoelt dit, die gevoelt!

De

De schoone vliegt, en weet het niet,
 Haar redder te gemoet':
 Een oog, dat heldenblikfems schiet;
 Een vuist, die glimt van bloed:
 Een boezem, die van wellust schreit;
 Een hart, zoo maagdelijk week! —
 Neen, 't waar hier meer dan menschlijkheid,
 Indien men niet bezweek.

Daar zijgt ze in de armen van den held:
 Daar zijgt hij aan heur hart,
 Daar 't zwelt, en bonst, en hijgt, en smelt,
 Van gloed, van lust, van smart.
 Daar schaaklen zich de ontroerde leên
 Al fiddrende in elkaar:
 Daar zinken kennis, oordeel, reên,
 En God en deugd met haar.

Het is gedaan! — De nevel vliedt,
 Die oog en brein bevang:
 Zij kennen nog den wellust niet,
 En voelen reeds zijn' wrong.
 Haar voorhoofd gloeit; maar 't bloost niet meer
 Van 't eerbaar inkarnaat;
 En schaamte brengt, voor d'eerften keer,
 Een' doodkleur op 't gelaat.

R

Haar

Haar oog voedt feller gloed dan eerst,
Maar minder teér, maar woest,
En 't zuchtjen, dat haar hart beheerscht,
Schijnt in haar borst verroest.
't Verheft den schoonen boezem nog,
Maar moeilijk, maar bedeesd,
En voert een angstverwekkend och
In 's minnaars doffen geest.

Het stroomt, het vloeit hem niet meer toe
Uit zulk een open hart,
Als toen het, wederhoudens moé,
Hem 't eerst ontfloten werd:
Toen, met een wederkeurig slaan,
Hun harten in elkaar
Een' wellust deden overgaan,
Voor God ondadelaar.

Geen lachjen meer, dat om haar mond
Of in die oogen zweeft,
Waar thands een treurige avondstond
De kim betrokken heeft:
Geen kalme rust, die rozen strooit,
Verzelt en voedt heur vlam:
Hem echter mint zij meer dan ooit,
Die de onschuld haar ontnam.

En

En hij, wat geeft dat hart hem in,
 Zoo bruifchend straks van gloed?
 Wat rest er van die teëre min,
 Te vroeg, eilaas! geboet?
 Een flauw, een onbestemd gevoel
 Zweeft om in 't ledig hart,
 (Hoe heeter straks, hoe meerder koel!)
 Van deernis, wrevel, smart.

De schoone strekt haar armen uit,
 En hangt hem aan den hals:
 „ *Mijn ridder!*” — „ *Mijn geliefde bruid!*
 „ *Neen, hou mijn hart niet valsch.*
 „ *Het leest in uw angstvallig oog,*
 „ *'t Gevoelt het geen het sineekt!*
 „ *En treff' mij 't wraakvuur van omhoog,*
 „ *Eer 't ooit er aan ontbreekt!*”

„ *Ach, ridder, ken Olindes ziel!*
 „ *Ze vreest, ze wantrouwt niet,*
 „ *Maar zie, hoe laag, hoe diep, ze viel,*
 „ *En lenig heur verdriet.*
 „ *o Dat uw zegerijke hand*
 „ *Mij aan den smaad onttrek!*
 „ *Ik volg u naar uw vaderland,*
 „ *Maar wisch mij van dien vlek!*”

- „ Dien vlek! — de bruid van Theodoor!
 „ Zij schaamt zich zijner min?“ —
 „ Neen, dat mij 't heilig kruisbeeld hoor,
 „ Zij stelt haar eer daar in.
 „ Maar 't zij een Godgeheiligde echt,
 „ Die om ons beider hand
 „ Het zaligende zegel hecht
 „ Aan onzen liefdeband!“
- „ Melieve — ! Stel uw wenschen uit!
 „ De dag is ons nabij,
 „ Waar op ik aan mijn dierbre bruid
 „ Mijn trouw voor eeuwig wij.
 „ Mijn boezem hijgt reeds naar dien dag:
 „ Verbeid slechts met geduld,
 „ Tot dat gij me uit den naaften slag
 „ Verwinnaar groeten zult.
- „ 'k Zwoer op den rand van 't heilig graf,
 „ Bij 't ridderlijke zwaard,
 „ En rust en echtgenoegen af,
 „ Voor 's Heilands kruisftandaard;
 „ Tot dat ik, in herhaald gevecht,
 „ Des Sultan Selims baard
 „ Aan 's Veldheers eervaan hebb' gehecht,
 „ Bij d' elfden paardeftaart.

„ 'k Ver-

- „ 'k Vervulde 't gantsch getal alreê ;
 „ 'k Ontnam den Saraceen
 „ Zes ruitersfanders, twee voor twee ,
 „ En zeven, een voor een.
 „ Maar waar ik 't lemmier blinken deed ,
 „ Hoe veel ik mocht beftaan ,
 „ Het fchoonst gedeeldte van mijn' eed
 „ Blijft fchandlijk onvoldaan.
- „ Neen, zucht niet, ftort geen tranen meer:
 „ Ik doe dien eed gefland;
 „ En dan, wanneer ik wederkeer,
 „ Dan bied ik u mijn hand.
 „ Zij rookt nog van geen koningsbloed,
 „ Ze is uwer nog niet waard: —
 „ Voor 't minst, geen gift, die mijnen moed,
 „ Mijn groothed, evenaart.”

Dus fpreekt hij, zadelt ftraks zijn ros,
 Stijgt op, en — ziet nog om.
 Daar ligt de fchoone, zonder blos,
 Verstijfd, gevoelloos, ftom.
 Hij ziet het, beeft, klimt af, en zucht;
 Omhelst haar koude borst;
 Vliegt flux ten zadel op, en vlucht,
 Weêr enkel gloriëdorft.

„*Dat monster!*” — Lieve schoone, zacht!

Wat gaat u 't monster aan?

Vraagt, die hij heeft ten val gebracht,

Hoe 't met haar zij vergaan?

Gij geeuwt! — mijn zang is al te lang?

'k Erken het, lieve maagd,

Maar 't roerendst voorwerp in dien zang,

Wie is dat? — *Die niets vraagt.*

I N H O U D.

De Schrijver aan zijn werkjen.

Toewijjing.

ADELHILDE AAN EERRIJK: *Maagdebrief.* Bladz. 1

AMARILLIS: *Herderszang.* 15

MINNEKOZING: *Veldkout.* 19

AUWAART. 27

AAN DE AANLOKKELYKE JULIA. 31

LEVEN. 33

KUSJENS. 35

KUSJENS. 39

KUSJENS. 46

AAN EENE MIJNER LEZERESSEN. 49

DE MOERBEI: *Vertelling.* 51

STAALHARDING. 57

BLEEKHEID. 74

VALSCHE MINNETROOST. 75

DE ZONNEBLOEM, *op gegeven zangmaat.* 78

DE KREKEL. 79

LEVEN. 82

DE

y 13395-11

I N H O U D.

DE APPEL.	Bladz. 83
'T MINNENESTJEN.	85
DE GOUDEN EEUW.	87
WAARSCHOUWING.	91
WEDERHOUDING.	97
ANACREONTISCH ZANGSTUKJEN, op gegeven maat.	101
ANGERIAAN AAN CELIA.	103
OLINDE EN THEODOOR: <i>Romance.</i>	113

